Αργύρης Αργυριάδης

ΑΛΦΑ υπό το μηδέν

νέμεσις και "νέα αναρχία"

anarpsy

ΑΛΦΑ
υπό το μηδέν
νέμεσις & "νέα αναρχία"

Σε αυτή την ηλεκτρονική μπροσούρα θα γίνει μια προσπάθεια ανάλυσης της «νέας αναρχίας», υπό το πλαίσιο της κοινωνικής ψυχολογίας και της ψυχοδυναμικής προσέγγισης. Στόχος η συμβολή στα «εντός του χώρου» τεκταινόμενα στο επίπεδο των ιδεών και πώς αυτά διαμορφώνονται στο σύγχρονο περιβάλλον. Η ανάλυση επικεντρώνεται στις ιδέες (γενικό), χρησιμοποιεί τα γεγονότα μόνο ως παράδειγμα (μερικό) και δεν εστιάζει στους ανθρώπους (εδικό) σε προσωπικό επίπεδο. Ο άνθρωπος ως δρών υποκείμενο λαμβάνει θέση στα γεγονότα, κατασκευάζοντας την πραγματικότητά του, σύμφωνα με τις πληροφορίες που δέχεται. Είναι όμως οι σκοποί και τα μέσα επίτευξής τους αυτά που διαφοροποιούν και διαμορφώνουν τη δράση. Η συγγραφή δεν ήταν εύκολο έργο μιας και ο γράφων υποστηρίζει τον Ιστορικό Μείζονα Αναρχισμό, που ευρύτερα περιγράφεται ως Κοινωνικός Αναρχισμός. Με αυτό θέλω να τονίσω ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει στην ανάλυση των κοινωνικών και πολιτικών φαινομένων καμία ουδετερότητα η οποία πηγάζει από μια υποτιθέμενη «επιστημονική» ή «ακαδημαϊκή» αντικειμενικότητα. Η Προσπάθεια ήταν να ανοίξει και όχι να εξαντλήσει το θέμα, παρουσιάζοντας την ερμηνεία ως εκδοχή και αφετηρία για σκέψη.

Αργύρης Αργυριάδης
Αθήνα, Ιανουάριος 2014
anarpsy@espiv.net

Σχεδιασμός εξωφύλλου -στήσιμο: Αναρχική Βιβλιοθήκη
Επιμέλεια: Σωκράτης Α.

Πίνακας Περιεχομένων

Εισαγωγή

Τα τελευταία χρόνια έχει αναπτυχθεί εντός του Αναρχικού - Αντιεξουσιαστικού «χώρου» (ας μου επιτραπεί αυτή η έκφραση) μια στροφή προς τον αντικοινωνισμό, τον ατομικισμό, τον μηδενισμό, ενάντια στον πολιτισμό και έναν ιδιότυπο πρωτογονισμό, η οποία δεν είναι απλά μετεξέλιξη του lifestyle αναρχισμού όπως το είχε περιγράψει ο Μάραιη Μπούκτσιν παλαιότερα, αλλά κάτι πολύ περισσότερο.

Με δράσεις πιο «επιθετικές» πιο «ακτιβιστικές» στην ουσία αυτού που περιγράφουν ως τερορισμό οι υποστηρικτές αυτής της «τάσης» (ας μου επιτραπεί να χρησιμοποιήσω αυτήν τη λέξη ως ερμηνευτικό εργαλείο) οργανώνονται σε άτυπες ομοσπονδίες και χρησιμοποιούν την τεχνολογία και τα ηλεκτρονικά μέσα επικοινωνίας που αρκετά συχνά εχθρεύονται για να υλοποιήσουν συνολικά σχέδια δράσης με ονόματα όπως φοίνικας ή Νέμεσις, όχι μόνο σε τοπικό αλλά και σε διεθνές επίπεδο. Στον προσδιορισμό της δράσης τους χρησιμοποιούν αρκετά νέους ή διαφορετικούς λεκτικούς σχηματισμούς για να καταδείξουν ότι εδώ συμβαίνει κάτι καινούργιο (π.χ. νέομηδενιστικοαντάρτικο, αναρχομηδενιστικός τερορισμός κ.λπ.) όχι μόνο από τους ενεργούς φορείς αυτής της τάσης που θα αποκαλούμε στο εξής ως «νέα αναρχία» αλλά και από τους συμπαθούντες σε αυτήν κατά τον διάλογο εντός των μέσων αντιπληροφόρησης.

Εδώ η εκφορά του λόγου υποστήριξης της «νέας αναρχίας» έρχεται σε έντονη διαμάχη με τους αναρχικούς των διαφόρων τάσεων που συγκροτούν την υφιστάμενη αναρχία και ειδικά με όσους δεν συμφωνούν και δεν επικροτούν αυτήν τη νέα συνθήκη. Το πάθος και η ενδοτικότητα είναι πολύ έντονη και από τις δυο πλευρές. Η μία απορρίπτει την άλλη για τους δικούς της λόγους, αλλά το βασικό επιχείρημα είναι η αποστροφή ενάντια στην κοινωνία όπως επίσης τα μέσα πάνω από τους σκοπούς ως δυο βασικά χαρακτηριστικά αυτού που προσδιορίζουμε ως «νέα αναρχία».

Σίγουρα, στο σύγχρονο περιβάλλον, οι νέες διαστάσεις που λαμβάνει αυτό που θα μπορούσαμε να αποκαλούσαμε ως μητροπολιτική βία, δεν εξαντλούνται σε μία και μόνο ανάλυση, χαρακτηρίζονται όμως από ένα ατέρμονο εξτρεμιστικό πάθος. Πρόκειται για μια γλώσσα δυσανάγνωστη που ξενίζει αρκετά τον πολιτικό ορθολογισμό του Κοινωνικού Αναρχισμού. Γίνεται σαφές ότι οι πρόδρομοι αυτής της γλώσσας δεν ανήκουν στη σκέψη ή στις παραδόσεις της κοινωνικής αλληλεγγύης και της ριζοσπαστικής ισότητας. Σε αυτό συμβάλλει η επίκληση στον Στίρνερ, η προτίμηση στον Νίτσε, στον Ναβατόρε και άλλους που εμπνέουν τον νεοαναρχοατομικιστικό μηδενισμό. Ποιες είναι όμως οι βαθύτερες αιτίες αυτής της πολύ αμφιλεγόμενης επαναστατικής κληρονομιάς στις σημερινές συνθήκες; Σίγουρα η απλή καταδίκη αποτελεί την πιο εύκολη ρητορική. Ακόμα και η πιο άγρια, οργισμένη έκφραση κάτι θέλει να πει, στέλνει ένα μήνυμα μέσα από την απόγνωση, τον ελιτισμό ή τον αντικοινωνικό απομονωτισμό της, τραβά την προσοχή για να δηλώσει παρουσία, να πάψει να είναι αόρατη. Σε έναν κόσμο που κυριαρχεί η έλλειψη νοήματος, ακόμα και η πιο μικρή δράση ενάντια στο υπάρχον αποτελεί πράξη αντίστασης. *Το πόσο απελευθερωτικά καινοτόμα είναι αποτελεί το κέντρο της συζήτησης.*

Quidquid latine dictum sit, altum videtur*

«*Ό,τι λέγεται στα λατινικά φαίνεται βαθυστόχαστο», για να μεταφράσουμε την επικεφαλίδα. Το ίδιο μπορεί να ισχυριστεί κανείς και για το ακατανόητο. Στην πλειονότητα των περιπτώσεων, ο νεοαναρχικός λόγος είναι δύσκολος και ακατάληπτος για τον εξωτερικό παρατηρητή. "Ξαναβάζουμε κριτικά στο τραπέζι τις ιδεολογικές αγκυλώσεις περί σεβασμού της ανθρώπινης ζωής (ακόμα και των εχθρών), που διακατέχουν ορισμένους πυρήνες της ALF διεθνώς, με σκοπό να τις καταργήσουμε".

Άραγε τι μπορεί να καταλάβει κάποιος από μια τέτοια δήλωση; Όχι μόνο για το περιεχόμενό της, όσο για την εγγύτητα αυτών που το γράφουν. Είναι εχθροί του ή φίλοι του; Μπορεί να συμμαχήσει μαζί τους και με ποιον τρόπο για να μην κινδυνεύει; Το καθοριστικό ζητούμενο είναι να κατανοήσομε πιο είναι το ψυχοπολιτικό ισοζύγιο των συντακτών σε σχέση με αυτό που θέλουν να καταργήσουν. Αυτό που βγαίνει ξεκάθαρα είναι ο πόλεμος εναντίον όλων, και δεν υπάρχουν ούτε εξαιρέσεις, ούτε συμπάθειες στη διεξαγωγή του. *Νέμεση: Η τιμωρία που επιβάλλεται από μία ανώτερη δύναμη σε όποιον παραβαίνει τους ηθικούς νόμους, η θεία δίκη*

Σίγουρα η συνεχής επίθεση του καπιταλισμού και η οπισθοχώρηση των μαζικών κοινωνικών κινημάτων οδήγησαν σε ολέθριες επιλογές. Η αποσταθεροποίηση της κοινωνίας, έκανε την ζωή κενή χωρίς νόημα, υποβάλλοντας διαρκώς τους ανθρώπους στον εξευτελισμό κάνοντας την ίδια την επιβίωση μια ανταγωνιστική διαδικασία. Αυτό ισχύει είτε είσαι κοινωνικός, ατομικιστής ή ακόμα και αντικοινωνικός υποστηρικτής της «νέας αναρχίας», όπως και αν δεν είσαι τίποτα από αυτά, εφόσον ζεις στο δεδομένο κοινωνικό ιστορικό πλαίσιο.

Το σημερινό διεθνές οικονομικό σύστημα αν και βρίσκεται σε μια γενικότερη δομική κρίση, περισσότερο έχει την δυνατότητα να επιβιώσει και να επιβληθεί παρά να καταρρεύσει αν δεν σπάσουν οι υφιστάμενες κοινωνικές σχέσεις. Πώς θα σκιαγραφούσαν λοιπόν, τον τρόπο δράσης κατά αυτής της μορφής της κοινωνίας;

Μακριά από ρομαντικές ιδέες και ικεσίες, το νέο αναρχικό αντάρτικο προσδιορίζει τον εαυτό του και τη δράση του ως την τέχνη του εφικτού. Με βάση αυτή αλλά και όχι μόνο, γίνεται το σημείο συνάντησης των αναρχοατομικιστικομηδενιστών με τους αντιπολιτισμικούς, τους οικοαναρχικούς, κ.ο.κ.

Σημ: Σε όλο το κείμενο η «νέα αναρχία» θα χρησιμοποιείται με εισαγωγικά θέλοντας να τονίσουμε ότι αποτελεί συγκεκριμένη εκφορά του λόγου στον τρόπο που ίδιοι αυτοπροσδιορίζονται και δομούν την αυτοεικόνα τους.

Εκμηδενίζοντας το «Α»

Σίγουρα στο μυαλό των υποστηριχτών της «νέας αναρχίας» η αναρχία είναι και παραμένει τάξη, όχι όμως με την έννοια που την έθεσε ο Προυντόν και οι άλλοι θεωρητικοί του κλασικού «παλαιού αναρχισμού», αλλά ως «φυσική» τάξη, χάος και εντροπία.

Ας προσπαθήσουμε να δούμε και προπαντός να κατανοήσουμε την ιδιότυπη ψυχολογία της «νέας αναρχίας». Πιστεύω ότι η ανάλυση πάνω στην ψυχολογία του νεοαναρχομηδενιστικού φαινομένου θα μας βοηθήσει και στην κατανόηση των προβλημάτων της σύγχρονης μητροπολιτικής κατάστασης γενικότερα, διότι, όσο και αν το επικαλούνται, κατ' ουσία δεν είναι αποκομμένοι από την κοινωνία και την δυναμικά επιτελεστική δυνατότητα της εξουσίας να δημιουργεί και να κατασκευάζει το νόημα και την ιδεολογία τόσο στους υπηκόους όσο και στους αντιπάλους της. Η επίκληση ενάντια στην ετερονομία δεν αποτελεί για το άτομο βεβαιότητα ότι οδηγεί στο αυτεξούσιο.

Κατά την διάρκεια του 20ου αιώνα, ο Αναρχισμός πρακτικά αποτελούσε μέρος του ευρύτερου σοσιαλιστικού ανταγωνιστικού κινήματος με πιο μεγάλη απήχηση στα τμήματα του κοινωνικού αναρχισμού όπως ο αναρχοσυνδικαλισμός και οι αναρχοκομουνιστές. Σήμερα ο αναρχικός χώρος είναι τόσο πολύμορφος και διασπασμένος και το ποιος μπορεί να αποκαλείται αναρχικός αμφισβητείται ένθεν και εκείθεν ανάλογα την περίπτωση, τη δράση και το περιεχόμενο αυτής από κάθε πλευρά. Ένα είναι το σίγουρο, ότι η «νέα αναρχία» επιδιώκει την απόσπασή της από το παλαιό πολύμορφο μωσαϊκό του υφιστάμενου αναρχικού «χώρου» που δεν τους θεωρεί αποτελεσματικούς, όσο δε αυτούς που παραμένουν εντός της ιδεολογικής αφήγησης του κοινωνικού αναρχισμού ή αναρχοσυνδικαλισμού ως βασικούς πυλώνες του Ιστορικού Μείζονος Αναρχισμού, αυτούς τους θεωρεί πεθαμένους – ξεπερασμένους ακόμα και εχθρούς. Τόσο που προσδιορίζουν ότι δεν θέλουν αλληλεγγύη από όσους δεν συμφωνούν με τις απόψεις τους. Αυτή είναι και η διαπίστωση της «νέας αναρχίας» ως ομάδα αρνητικής αναφοράς σε σχέση με τον υφιστάμενο αναρχικό «χώρο».

Στην παρούσα εργασία, όταν μιλάμε για την «νέα αναρχία» θα αναφερόμαστε κυρίως στην μηδενιστική, ατομικιστική, ενάντια στον πολιτισμό, αντιτεχνολογική, πρωτογονιστική, αντικοινωνιστική, οικοαναρχική τάση (χρησιμοποιώ τον όρο τάση με το κοινωνιολογικό περιεχόμενο της λέξης). Χωρίς να ξεχνάμε τον εξεγερσιακό Αναρχισμό και το νέο Αντάρτικο πόλης καθώς και την αφορμαλιστική – άτυπη δομή ως τρόπο συγκρότησης των ομάδων της «νέας αναρχίας».

Ακόμη και έτσι όμως, ο χώρος της «νέας αναρχίας» παραμένει αρκετά ασαφής, οπότε θα προσπαθήσουμε να επισημάνουμε και να αναλύσουμε με ένα κατά προσέγγιση τρόπο όσον αφορά την μεθοδολογία. Επιπλέον θα αποφύγουμε τη χρήση της λέξης «σύντροφοι» για τον ευνόητο λόγο να μην τους φέρουμε σε δύσκολη θέση, αλλά ούτε και να εκληφθεί ότι προσπαθούμε να τους ενσωματώσουμε σε κάτι στο οποίο εκείνοι θεωρούν ότι δεν ανήκουν.

Νίτσε, Νίτσε είσαι εδώ;

Από την ανάλυση περιεχομένου του λόγου κατά την επικοινωνία προς τα έξω (σημ: εδώ εξετάζεται κυρίως η διομαδική και διατομική συμπεριφορά των εμπλεκομένων ατόμων και ομάδων καθώς και το ιδεολογικό επίπεδο) μέσα από τις ανακοινώσεις τους στα «κινηματικά μέσα» όπως επίσης και ο διάλογος όσων υποστηρίζουν τη «νέα αναρχία» μπορούμε να διακρίνουμε δυο βασικά χαρακτηριστικά: Ανωκατωτερότητα & Αποκοινωνικοποίηση.

Και τα δύο χαρακτηριστικά βρίσκονται εντός της ψυχολογικής δομής των υποκειμένων που συγκροτούν τη συγκεκριμένη τάση και θα μπορούσαμε να τα θεωρήσουμε ως τα κεντρικά σημεία συγκρότησης σε ιδεολογικό επίπεδο πέραν του προφανούς αναρχικού προσδιορισμού στο πολιτικό φάσμα.

Με τον όρο ανωκατωτερότητα (προσοχή, δεν εννοούμε ότι υπάρχει κάποια ψυχοπαθολογία γι' αυτό και δεν χρησιμοποιούμε τη λέξη σύνδρομο), δεν εννοούμε μόνο το ίδιο το συναίσθημα εν γένει αλλά και τους διπλούς δεσμούς που αυτό δύναται να εμπεριέχει, π.χ. έκδηλες συμπεριφορές ανωτερότητας ή λανθάνουσα κατωτερότητα σε όλο το φάσμα των συγγενών χαρακτηριστικών που μπορούν να δομούν ομαδικά και ατομικά το φαντασιακό της «νέας αναρχίας». Π.χ. την ελιτιστική ή μη αυτοεκτίμηση, την αίσθηση δύναμης και μεγαλείου, τις καταθλιπτικές ή μανιακές τάσεις, την αποστροφή στην ήττα, την ενοχή-συνενοχή, την απάθεια – ανάθεση & αυτοκλησία, το μίσος για τον ίδιο τον εαυτό κ.ο.κ.

Η συνεχής υποτίμηση από τη «νέα αναρχία» της κοινωνίας στη δυνατότητά της να απελευθερωθεί και η ερμηνευτική απαξία της συλλογικότητας έναντι του υπεράνθρωπου μπορεί να προσδιορισθεί ως ελιτισμός. Η τάση αυτή είναι αρκετά έκδηλη προς όσους, αναρχικούς ή μη, ενστερνίζονται τον συλλογικό αγώνα με την παραδοσιακή έννοια. Εδώ εμφανίζεται από τους υποστηρικτές της «νέας αναρχίας» μια εξαιρετικά επιτιθέμενη φρασεολογία με αξιολογικούς χαρακτηρισμούς ενάντια σε αυτό που η «νέα αναρχία» προσδιορίζει ως «πολιτικά ορθό λόγο» και αφορά πολλές φορές όχι μόνο στο τελικό υποκείμενο το οποίο υφίσταται π.χ. την εκμετάλλευση από την εξουσία (π.χ. εργάτης) αλλά και στην πολιτική ομάδα που τους συμπαρίσταται (π.χ. αναρχοσυνδικαλιστές – αλληλέγγυοι).

Αυτό γίνεται στην προσπάθεια να διαχωριστούν αφενός από τον καθιερωμένο συλλογικό ή μαζικό αγώνα και αφετέρου να αποδείξουν την αναποτελεσματικότητά του. Η ρητορική αυτή κατά την εκτίμησή μου οφείλεται στην προσπάθεια μόνωσης του συναισθήματος ώστε να αναδειχτεί η ανωτερότητα του ατομικιστικού υποκειμένου. Μιας και υπάρχει δεδομένη αποστροφή προς την ταύτιση με την έννοια της αλληλεγγύης που έχουν οι συμμετέχοντες στα ανταγωνιστικά κινήματα με τα προβλήματα των ομάδων που εμφανίζονται ως καταπιεσμένες, ηττημένες, απωθητικές ή απλά κατώτερες.

Οι υποστηρικτές της «νέας αναρχίας» τείνουν να φτάσουν μέχρι και να μισούν ή τουλάχιστον να φθονούν οτιδήποτε τους φαίνεται αδύναμο, καλό ή ηθικό. Μισούν την ιδεολογία και ειδικά τον κλασικό Αναρχισμό. Κατ' επέκταση, μισούν τον διαφωτισμό καθώς και τον πολιτισμό ως φορέα του κακού γενικά και τον βιομηχανικό καπιταλισμό ειδικά. Οι λόγοι που επικαλούνται για να δικαιολογήσουν αυτήν την αποστροφή πολλές φορές είναι τόσο πολεμοχαρείς που «το μίσος» φαντάζει πιο κοντά στον φασισμό παρά στον αναρχισμό, επικαλούνται τη δύναμη ή τη θέληση του ατόμου που κάλλιστα θα ταίριαζε σε έναν άκρατο αγοραίο καπιταλισμό παρά σε μια ελεύθερη κοινωνία.

Λέξεις και έννοιες όπως αλληλοβοήθεια, αλληλεγγύη, συνδιαμόρφωση, ιδεολογία και ηθική δεν έχουν καμία θέση στο λεξιλόγιο και στις αξίες της «νέας αναρχίας». Υπάρχει δε ένα μεγάλο μένος κατά της κοινωνικής πολιτικής συλλογικότητας προς όφελος ενός υπερβολικού εγωτικού ατομικισμού. Σε σημείο που να αμφισβητείται και η αναγκαιότητα για την κάλυψη των αναγκών όλων των ανθρώπων από την κοινωνία. Θεωρώ ότι αυτό πηγάζει περισσότερο από την εσωτερική αίσθηση που διακατέχει τους περισσότερους ατομικιστές ότι μπορούν και πρέπει να λύνουν μόνοι τα προβλήματά τους, ως αποτέλεσμα της δυσπιστίας ή της έλλειψης εμπιστοσύνης προς τους άλλους για να ικανοποιήσουν τις ανάγκες τους. Ο ατομικιστής νιώθει ανταγωνιστικός στην έννοια της αλληλεγγύης διότι βαθιά μέσα του ηττάται το εγωιστικό, στιρνερικό επιχείρημα αφενός και αφετέρου υποσκάπτεται ο νιτσεϊκός υπεράνθρωπος.

Στη «νέα αναρχία», θα πρέπει να το παραδεχθούμε ότι συστηματικά απορρίπτουν την επιστήμη, τη λογική ως διαφωτιστική ηθική, και επιμένουν στη σχετικοποίηση του εγωισμού και της ανηθικότητας ως απάντηση στον κακό καπιταλιστικό και αδηφάγο πολιτισμό που καταστρέφει τον άνθρωπο και τη φύση. Δεν χωράει αμφιβολία ότι και η αναρχική πλευρά δεν αρνείται, ούτε αμφισβητεί το γεγονός ότι τα θεμέλια της επιστημονικής γνώσης και η εφαρμογή τους έχουν ιδεολογικό περιεχόμενο και ότι στην πλειονότητα χρησιμοποιούνται προς όφελος της αγοράς και της κυριαρχίας. Αυτή η αντικειμενική πραγματικότητα είναι για όλους και η αμφισβήτηση της κοινωνικής πραγματικότητας γίνεται και από τα κοινωνικά κινήματα και από τους επιμέρους ακτιβιστές που αναλύουν κριτικά και ριζοσπαστικά τις ιδεολογικές βάσεις της γνώσης. Δεν χρειάζεται να είσαι ενάντια στη γνώση για να το κάνεις αυτό.

Θεωρώ ότι η επίθεση αυτή εναντίον αυτών των αξιών γίνεται για την κάλυψη των εσωτερικών ψυχολογικών αναγκών από τους υποστηρικτές της «νέας αναρχίας». Πρόκειται για τη διοχέτευση μια ολικής εχθρότητας με στόχο την ικανοποίηση της ανάγκης για δύναμη. Την ανάγκη αυτή άλλωστε δεν την έχουν αποκρύψει ποτέ άλλοτε. Γι' αυτό και πολλές φορές κατά την αντιπαράθεση εμφανίζεται συχνά το φαινόμενο της επίκλησης στον εγωισμό, η προώθηση του εγωιστικού εαυτού και ο ανηλεής υπεράνθρωπος ανταγωνισμός έναντι της κατώτερης δυναμικής της κοινωνικής αλληλεγγύης και της συνεργασίας. Αυτός ο ψυχισμός δημιουργεί άτομα και συμπεριφορές μη ανεκτικές σε όσους θεωρούν ότι τους λείπει η αίσθηση της δύναμης και σε

όσους δεν θεωρούν πως έχουν την ικανότητα να είναι ισχυροί γι’ αυτό και εντάσσονται σε συλλογικότητες, είναι συνεπώς η αδυναμία που κάνει τους ανθρώπους συλλογικούς και κοινωνικούς κατά την άποψή τους. Αυτή η αναπαράσταση δημιουργεί την απέχθεια μέσω του συναισθήματος της ανωτερότητας για να διασφαλισθεί η δομή της συγκρότησης προς τον δυνατό και μοναδικό εγωιστή εαυτό και να εξασφαλισθεί έτσι η περιβόητη ατομικιστική αυτονομία. Ο αναρχοατομικιστής δεν μπορεί να νιώθει παρά αδύνατος μέσα σε μια μεγάλη οργάνωση ή εντός του μαζικού κινήματος διότι πολύ απλά εκτός από αυτόν στην εσωτερική δομή του δεν μπορεί να υπάρχει άλλος ίσος με τον οποίο να ταυτίζεται κοινωνικά. Ο συλλογικός αγώνας αποτελεί, κατ’ αυτό το σκεπτικό, μαζοχιστική τάση των αδυνάτων.

Αντίθετα προτιμούν έναν διαφορετικό μεμονωμένο αγώνα εκτός κοινωνίας (με τον παραδοσιακό όρο του συλλογικού) ο οποίος είναι δυνατός, «αποτελεσματικός», και δεν διακατέχεται από οίκτο ή συμβολισμό καθώς απουσιάζουν οι ηθικές αρχές. Μιας και η ηθική είναι αδιανόητη στις τάξεις αγώνα της «νέας αναρχίας», αυτό συντελεί, όπως θα δούμε στη συνέχεια, στην αποκοινωνικοποίησή τους.

Από αυτό φαίνεται ότι η επιλογή μέσων και τρόπων συχνά δεν είναι λογικά προσδιορισμένη για να ωφελήσει –αντίθετα σπέρνει τον φόβο– διότι τους θεωρεί όλους (εκτός από τους ίδιους) συνεργάτες και συνένοχους με το καθεστώς οπότε δεν ισχυρίζεται ότι προσπαθεί να τους βοηθήσει. Μου θυμίζει τον κυνισμό με τον οποίο το κράτος έκτακτης ανάγκης θεωρεί ότι δεν είναι υποχρεωμένο να προσφέρει υπηρεσίες υγείας σε όλους τους πολίτες που ζουν στη χώρα. Για παράδειγμα, κανείς δεν αμφισβητεί ως περιεχόμενο μια δράση ενάντια σε μια πολυεθνική εταιρεία αναψυκτικών, ποια θα ήταν όμως η πιο ενδεδειγμένη έκβαση ως αποτέλεσμα της δράσης; Να μη θέλουν να πιουν το εν λόγω αναψυκτικό επειδή το θεωρούν βλαβερό ή να μην το πίνουν επειδή φοβούνται ότι θα τους δηλητηριάσουν; Ο καθένας δίνει τις απαντήσεις του: Εχθρικά, κυνικά, δογματικά ή πολιτικά ανάλογα με το πώς ορίζει ότι ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Σε αυτό οι διαφορές μεταξύ της «νέας αναρχίας» και του Κοινωνικού Αναρχισμού είναι διακριτά εμφανείς.

Η «νέα αναρχία», σύμφωνα με την εκτίμησή μας, στα ολοένα διογκούμενα κοινωνικά προβλήματα βρίσκει φανταστικούς, μοναδικούς σαν το εγώ της τρόπους να προκαλεί αναστάτωση αλλά όχι να τα λύνει. *Ο Νίτσε συνεχίζει να ουρλιάζει αδιάλλακτα ακούστε...*

Στην κοινωνική ψυχολογία αλλά και στην παιδαγωγική επιστήμη με τον όρο κοινωνικοποίηση ορίζεται γενικά η διαδικασία και το αποτέλεσμα της ένταξης και ενσωμάτωσης του ατόμου σε ένα κοινωνικό σύνολο. Κατ’ αυτόν τον τρόπο το άτομο αποκτά τη θέση του μέσα στο σύνολο και γίνεται το ίδιο φορέας της κληρονομιάς που θεμελιώνει την κοινωνική του ταυτότητα και εξασφαλίζει τη συνέχειά του.

Άσχετα αν συμφωνείτε η διαφωνείτε με τον προηγούμενο ορισμό της κοινωνικοποίησης, δεν σας χρειάζεται να πάρετε θέση διότι η «νέα αναρχία» πήρε ήδη θέση για εσάς υποστηρίζοντας τον ηθικό μηδενισμό, θέση που αρνείται οποιαδήποτε ηθική υποχρέωση απέναντι στην κοινωνία και δεν παραδέχεται καμία ηθική αξία. Σε αντίθεση με τους Κοινωνικούς Αναρχικούς και τους κλασικούς, όπως ο Κροπότκιν, που υπερασπίζονται έναν πιο ηθικό σχετικισμό ο οποίος θεωρεί τη συμπεριφορά ανάλογη του κοινωνικού και πολιτισμικού πλαισίου στο οποίο εμφανίζεται ανάλογα με την εκάστοτε εποχή, γι' αυτό και η ηθικότητα ως κώδικας είναι αυτό βάση του οποίου κρίνεται αν μια πράξη είναι αρμόζουσα.

Είναι δεδομένο ότι ο ηθικός κώδικας στη σημερινή εποχή είναι τόσο διερρηγμένος που τείνει στην ηθικολογία, την υποκρισία και τελικά στην ανηθικότητα. Αυτό που επιβάλλει η εξουσία δεν σημαίνει ότι πρέπει και οι αναρχικοί να το αποδεχθούν και να το διαιωνίσουν. Άσχετα αν η αντιφατικότητα χαρακτηρίζει την κάθε στιγμή, το ότι σχεδόν όλοι φτάνουμε να μισήσουμε κάποιον ή κάτι κάποια στιγμή δεν αποτελεί κανένα άλλοθι ούτε για να μισούμε ούτε να πέσουμε στην αντίθετη περίπτωση σε έναν ανυπέρβλητο πασιφισμό αγάπης για να κοινωνικοποιηθούμε. Σίγουρα η επιβολή της ηθικής λειτουργιστικά αποτελεί κατάφορη καταπίεση θρησκευτικού τύπου. Οδηγεί σε αισθήματα ενοχής και εξαπάτηση του εαυτού με στόχο να εξηγήσει και εξορθολογίσει την αναντιστοιχία των κινήτρων που σίγουρα δεν ταιριάζει στους Αναρχικούς αλλά και σε κάθε αυτόνομη προσωπικότητα.

Το ίδιο ισχύει και για αυτούς που επιλέγουν τον εύκολο δρόμο της αποδέσμευσης και επιλέγουν την ανηθικότητα και τη μη δέσμευση σε κανέναν άλλο πέραν του εαυτού τους. Θα χρησιμοποιήσω στο εξής τον όρο αποκοινωνικοποίηση για να περιγράψω αυτήν την μη δέσμευση η οποία μπορεί να είναι εξίσου προσχηματική και υποκριτική όσο και η ηθική την οποία αντιστρατεύεται. Στην ψυχανάλυση αρκετές θεωρίες βασίστηκαν από τον Φρόυντ αλλά και άλλους στη διαδικασία της μη-κοινωνικοποίησης αλλά θεωρώ πιο δόκιμη στην ανάλυση για την παρούσα συζήτηση την εστίαση στην επιθετικότητα και όχι στο σεξουαλικό.

Ως αποτέλεσμα της επιθετικότητας αυτή η συμπεριφορά, που είναι προϊόν της αποκοινωνικοποίησης, μπορεί να οδηγήσει την απομόνωση από χαμηλή αυτοεκτίμηση στον ελιτισμό, την αίσθηση αδυναμίας σε συναισθήματα μεγαλείου, τη μεταβίβαση της ενοχής ως συνενοχή κάποιου άλλου. Αν η κοινωνία δημιουργεί στο άτομο ντροπή για τη ματαίωση των προσδοκιών του, τότε η εναντίωση με την άρνηση στην κοινωνία αποτελεί ξεκάθαρο μηχανισμό απόρριψης των κοινωνικών προσδοκιών. Εφόσον κάποιος είναι ενάντια στην κοινωνία τότε δεν υπάρχει καμία προσδοκία προς στην καθημερινή συνδιαλλαγή και δικαιολογείτε η ανάδυση του Εγωιστικού εαυτού ως η μόνη και αυτού μεγαλειότητα.

Θα ήταν λάθος να ισχυριστεί ακόμα και ο πιο μεγάλος υπέρμαχος της ηθικής, ότι η πλειοψηφία των ανθρώπων δεν παρεκτρέπεται συχνά σε ατομικιστικές, ωφελιμιστικές πρακτικές, οι οποίες θα μπορούσαν να συνάγουν προς τον ηθικό μηδενισμό: Λέγοντας ψέματα, κάνοντας

μικροπαραβάσεις, λουφάροντας κ.ο.κ., αυτό δεν σημαίνει ότι στρέφεται προς την αντίθετη κατεύθυνση ενάντια στο σύστημα. Διότι η κοινωνικοποίηση δεν είναι απλά θέμα ηθικής ή ανηθικότητας. Είμαστε κατ’ ανάγκη πολλές φορές υποχρεωμένοι να κάνουμε πράγματα που οι κοινωνία χάραξε για μας και στην πλειονότητα λόγω της ετερονομίας να γινόμαστε ψυχολογικά δέσμιοι σε πράγματα που δεν μας ταιριάζουν. Γι’ αυτό υπάρχει ο ατομικός και ο κοινωνικός αγώνας. Η απόσυρση προς το ατομικό περισσότερο καταναλωτική συνείδηση (έστω και αν την αρνείται) θυμίζει πάρα κάτι άλλο. Ο εγωισμός συνάγει περισσότερο με τα χαρακτηριστικά μιας ναρκισσιστικής προσωπικότητας, παρά ενός αυτεξούσιου Ανθρώπου. Τόσο η υπερβολική κοινωνικοποίηση (υποταγή στη συλλογικότητα, φασισμός) όσο και η αποκοινωνικοποίηση (άκρατος ατομικισμός) μπορούν εξίσου να προκαλέσουν φρικαλεότητες και κτηνωδίες στη δυνατότητα της επιβολής ανάμεσα στους Ανθρώπους. Δεν υπάρχει κανένα εχέγγυο για το αντίθετο.

Ο αποκοινωνικοποιημένος υποστηρικτής της «νέας αναρχίας» θα πρέπει στην προσπάθειά του για συγκρότηση να ξεφύγει από όλα τα ψυχολογικά δεσμά του κοινωνικού και να διεκδικήσει εκ νέου την προσωπική του αυτονομία διαμέσου της εξέγερσης. Προτιμάει την έννοια της εξέγερσης ως διαδικασία, διότι δεν είναι αρκετά δυνατός, όσο και αν το επικαλείται, για να επαναστατήσει διαδικασία που αποτελεί μέρος του κοινωνικού μετασχηματισμού αφενός, ούτε να χρησιμοποιήσει αφετέρου την ίδια λέξη που χρησιμοποιούν οι κοινωνικοί αντίπαλοί του και που έχει εκπέσει μέχρι και στον «ανεκδιήγητο χιπισμό» της ατομικής χειραφέτησης στη δεκαετία του 60-70. Ο σύγχρονος υποστηρικτής της «νέας αναρχίας» ζει στο σήμερα και δεν θέλει παλαιά νεκρά σχήματα.

Αντίθετα, παίρνει, όχι απαραίτητα μονοθεματικά, μια αξία της υπάρχουσας ηθικής της κοινωνίας, π.χ. την προστασία της φύσης, και κατηγορεί την κοινωνία ότι συνεργεί στη διαιώνισή της. Σε άλλο επίπεδο θα καταγγείλει θεμελιώδη δικαιώματα του ανθρώπου στα οποία αναρχικοί παρεμβαίνουν, βλέπε π.χ. αλληλεγγύη, ως εσφαλμένα διότι δεν οδηγούν προς την ολική απελευθέρωση. Εφόσον αντιστρέφεται η «νέα αναρχία» στη βασική συμβιωτική υποχρέωση που δομεί τα κοινωνικά κινήματα ότι είναι υποχρέωση του ανθρώπου και της κοινωνίας να φροντίζει τους άλλους, θα πρέπει να επιτεθεί ενάντια σε αυτές τις αξίες, αλλιώς δεν έχει λόγο ύπαρξης το ατομικιστικό επιχείρημα. Έτσι, αντιδομές αλληλεγγύης, αυτομόρφωσης, τα κοινωνικά κέντρα, αποτελούν μέρος του συμβατικού κόσμου που πρέπει να καταστραφεί, διότι προσφέρουν μόνο φιλανθρωπία, κ.λπ.

Η τερροριστική βία και ο ακτιβισμός της καταστροφής αποτελούν μέρος του αγώνα για την «ολική απελευθέρωση». Κατά την ανάλυση της «νέας αναρχίας», με αυτόν τον τρόπο βάλλουν κατά των περιορισμών που επιβάλλει ο καπιταλισμός, τις περισσότερες φορές όμως αυτόκλητα. Αυτό δεν είναι κάτι παράξενο αλλά συμβατό με τη διεργασία της δύναμης, βασικό χαρακτηριστικό του μηδενιστικού υποκειμένου. Η στοχοπροσήλωση και η περιγραφή της αποτελεσματικότητας των

δράσεων δεν γίνεται μόνο για την επικοινωνία προς τα έξω αλλά χρησιμοποιείται για την ενδυνάμωση της συγκρότησης της εσωτερικής δομής του ατόμου που αν δεν στοιχειοθετήσει την επιβεβαίωση της πράξης ορίζοντας τον αντίπαλο στόχο (εχθρός), καθολική η μερική επίτευξη (ορίστε παραμένω ζωντανός) και η έκβασή της (ορίστε η αποτελεσματικότητα των μέσων καθορίζουν την αξία του σκοπού) είναι ιδιαίτερα καθοριστική ως διαδικασία. Αλλιώς η απάθεια και η αποτυχία θα οδηγούσε σε μορφές κατάθλιψης, κλινικές περιπτώσεις που κατά την επιχειρηματολογία τους οι μεν «νέα αναρχία» έχουν κατηγορήσει τους δε κοινωνικούς αναρχικούς για την «μαζοποίηση» και την αναποτελεσματικότητά τους που οδηγούν σε εξαρτημένες συμπεριφορές.

Σε αυτό το επιχείρημα ενάντια στη συλλογικότητα προβάλλεται η αδυναμία του κοινωνικού στο σήμερα να συγκροτήσει τις δυνατότητες για την απελευθέρωση διότι αυτές οι υποκατάστατες δυνάμεις δεν προσφέρουν παρά ελάχιστα στην ολική απελευθέρωση, παρά για το προσωπικό όφελος των συμμετεχόντων. Κατ’ αυτόν τον τρόπο θα μπορούσε να πει κανείς, δομές που προσφέρουν θεραπευτικό έργο απλά μπορεί να γίνονται για το γόητρο, ή ακόμα και ο μαχητικός αντιφασισμός ως μορφή κοινωνικού ακτιβισμού από απλή εχθρότητα. Δεν νομίζω ότι κανείς θα συμφωνούσε με αυτή την τόσο τραβηγμένη υπόθεση. Η αλληλεγγύη και ο συλλογικός αγώνας έστω και με τα μικρά περιορισμένα αποτελέσματα έχουν δείξει ότι είναι αποδοτικά ενάντια στην τεράστια εξουσιαστική μηχανή.

Κλείνοντας προς το παρόν τη συζήτηση για την αποκοινωνικοποίηση. Είναι πασιφανές ότι αυτή η μαζική επίκληση προς την ατομικιστική αυτονομία αδυνατεί να κατανοήσει ότι όλοι οι άνθρωποι δεν είναι απαραίτητο σώνει και καλά να θέλουν να συμμετέχουν στην αναρχομηδενιστική διαδικασία για την απόκτηση δύναμης. Το επιχείρημα αυτό είναι τόσο σαθρό όπως και το επιχείρημα από την άλλη πλευρά ότι οι άνθρωποι είναι εκ γεννήσεως κοινωνικοί. Πιστεύω ότι οι άνθρωποι διαμορφώνουν τη προτίμησή τους υπέρ της κοινωνίας ή του ατόμου ο καθένας με τον δικό του ξεχωριστό τρόπο. Οι περισσότεροι αποκτούν την αυτοεκτίμηση, την αυτοπεποίθηση και την αίσθηση ελέγχου του περιβάλλοντός τους μέσω όχι τόσο της δύναμης ατομικά, αλλά της συνεργασίας συλλογικά ως αποτέλεσμα της κοινωνικοποίησης. Η απουσία νοήματος που ταλανίζει τη σημερινή εποχή οδηγεί σε μια ιδιότυπη αλλοτρίωση η οποία εσωτερικεύει τις προσδοκίες οι οποίες χάθηκαν στην εποχή της κρίσης μια και η κοινωνία της αφθονίας έφθασε στο τέλος της και πρώτος πέθανε ο καταναλωτής ως ανθρωπολογικός τύπος στην καπιταλιστική αφήγηση της μοναδιαίας αυτονομίας.

Πλέον δεν υπάρχουν οι επαρκείς ευκαιρίες για να καλλιεργηθεί η ατομικιστική αγοραστική δύναμη ως αποτέλεσμα της καπιταλιστικής κατανάλωσης. Οι συνέπειες της υποχώρησης των δικαιωμάτων σε ατομικό και κοινωνικό επίπεδο καθώς και τα διάφορα «τέλη» της ιστορίας, των αφηγήσεων, άφησαν γυμνό το άτομο από το συλλογικό όραμα, και αυτήν την ανάγκη σε μια μερίδα της νεολαίας έρχεται να καλύψει η «νέα αναρχία». Όσο και αν γίνεται επίκληση στη

δύναμη, με λύσσα και συνείδηση, αντιφατικές δηλώσεις στο αντίθετο άκρο ως αποτέλεσμα του διπλού δεσμού μπορούν να προκαλέσουν αίσθηση μεγαλείου, ταύτιση με τον επιτιθέμενο, ως αποτέλεσμα της κατάθλιψης της ανησυχίας, της ενοχής, των απωθημένων, της εχθρότητας, της αυτοκαταστροφικής συμπεριφοράς, του ακόρεστου ηδονισμού και της ναρκισσιστικής προσωπικότητας. Είναι εμφανές αυτό στην εκφορά του λόγου αρκετές φορές μέσω του αντικοινωνισμού και της μισανθρωπίας ως τελικό ανάχωμα υποστήριξης και το έχουμε δει στα κείμενα των υποστηρικτών αλλά κυρίως και συλληφθέντων στις τοποθετήσεις τους προς το δικαστήριο, μεταξύ τους, προς αλληλέγγυους. *Ελπίζω αυτό να προβληματίζει.*

Ακέλα πάντα πρόθυμοι για το κα_ο…. 1.κ, 2.λ (πάντα υπάρχει δυνατότητα επιλογής)

Η σημερινή πραγματικότητα πολλές φορές και εντός των εξεγερμένων καθιστά τα συναισθήματα ως πηγές και όχι ως λύση των κοινωνικών προβλημάτων. Ειδικά στο σύγχρονο μητροπολιτικό περιβάλλον η εκτόνωση αυτή αρκετές φορές επήρθε με τον ακτιβισμό ως lifestyle. Ο αναρχισμός δεν αποτελεί εξαίρεση. Η στροφή προς το μυστηριακό, το πρωτόγονο, το φυσικό διότι αυτό που καλούμαστε να συνυπάρξουμε δεν έχει καμία έκφανση του φυσιολογικού, από την κοινωνία του θεάματος περάσαμε στην κοινωνία του θηράματος. Αρκετοί υποστηρικτές της «νέας αναρχίας» επικαλούνται ότι ενώ υπάρχει αρκετό πλεόνασμα σε πρόβατα από τη μεριά της υποταγμένης κοινωνίας, λείπουν οι εξεγερμένοι λύκοι ενάντια στο υπάρχον.

Όσο και αν θεωρούμε ότι σίγουρα οι πρωτόγονες κοινωνίες δεν είχαν ούτε stress, ούτε κρίση, και ότι ο άνθρωπος δημιουργούσε λιγότερη ένταση και ήταν περισσότερο ικανοποιημένος από τη ζωή του, κανένας δεν μπορεί να αρνηθεί ότι η επιβίωση στις πρωτόγονες κοινωνίες δεν ήταν εύκολη ούτε ήταν όλα ρόδινα και μαγευτικά. Έχουμε την τάση και την ευκολία να θεωρούμε ότι τα κοινωνικά και ψυχολογικά προβλήματα θα εξαφανιστούν ως δια μαγείας (αυτό στην κυριολεξία) αν επιστρέψουμε στον πρωτόγονο τρόπο ζωής. Το επιχείρημα αυτό είναι εξίσου αφελές με όσους επικαλούνται ότι όλα τα προβλήματα θα εξαφανιστούν αμέσως μετά την επανάσταση και την εγκαθίδρυση της αναρχίας, επειδή θα έχουμε καταργήσει την εξουσία. Ως Αναρχικοί θέλουμε να πιστεύουμε ότι αρκετά προβλήματα του εξουσιαστικού κόσμου θα τελειώσουν οριστικά με το να σταματήσει η δημιουργός τους αιτία αλλά αυτό είναι διαφορετικό και σίγουρα κανείς δεν μπορεί να υποσχεθεί κανέναν αγγελικό κόσμο όσο φυσικός, πρωτόγονος ή αντιεξουσιαστικός και να είναι.

Σίγουρα ο υπερπληθυσμός και η αστυφιλία, η αλλοτρίωση του ανθρώπου από τη φύση, ο εξοντωτικός ρυθμός ζωής στις μεγαλουπόλεις και η απομάκρυνση από τον κοινοτικό τρόπο ζωής αποτελούν βασικά συστατικά της βιομηχανικής κοινωνίας και του καπιταλισμού. Η Βιομηχανική Επανάσταση αύξησε σε μεγάλο βαθμό το μέγεθος των πόλεων και την αναλογία πληθυσμού που ζει σε αυτές σε σχέση με το περιαστικό περιβάλλον. Οι νέες συνθήκες δημιούργησαν νέα

προβλήματα και είμαι αρκετά πεπεισμένος ότι αρκετές από τις ψυχικές ασθένειες είναι αποτέλεσμα αυτού του τρόπου ζωής.

Το να ζητούμε επιστροφή σε έναν πιο φυσικό συμβιωτικό τρόπο ζωής είναι τελείως διαφορετικό από τη γενικευμένη και αόριστη επίκληση για επιστροφή στον πρωτόγονο τρόπο ζωής, την καταστροφή της τεχνολογίας ακόμα και του πολιτισμού ως αποτέλεσμα αυτής. Μπορούμε να εκλάβουμε την επίκληση για επιστροφή στις πρωτόγονες κοινωνίες ως αποτέλεσμα του ότι ο φυσικός κόσμος παρείχε ένα πολύ πιο σταθερό πλαίσιο εξαιτίας των αργών αλλαγών και συνεπώς μια μεγαλύτερη αίσθηση ασφάλειας. Πιστεύω ότι πάντα με τον έναν ή το άλλον τρόπο η κοινωνία κυριαρχεί πάνω στη φύση και όχι το αντίθετο. Το πόσο θα μετριάσουμε αυτήν τη σχέση αποτελεί στόχο των αναρχικών κάθε τάσης. Ακριβώς επειδή μπορούν να γίνουν αλλαγές τόσο στη χρήση της τεχνολογίας σε συνάρτηση με την οικονομία, βλέπε αποανάπτυξη, γι’ αυτό και θεωρούμε ότι το επίπεδο της επάρκειας είναι όχι μόνο αρκετό αλλά και υπεραρκετό. Ο αείμνηστός Μ. Μπούκτσιν το πίστευε αυτό ακράδαντα όταν μιλούσε για ριζοσπαστικοποίηση της φύσης, όσο και για έναν αναρχισμό μετά την εποχή της σπάνης. Αν και με την κρίση η κυρίαρχη αφήγηση λέει ότι η κοινωνία της αφθονίας, τελείωσε οι δείκτες παραγωγής και πλεονάσματος δείχνουν ότι υπάρχει δυνατότητα για τη συντήρηση και ανάπτυξη όλων αρκεί να αλλάξουμε παράδειγμα. Σε αυτό κυρίως οφείλεται η πίστη μας ότι τίποτα δεν τελείωσε και αρνούμαστε να δεχτούμε τις μεταμοντέρνες θεωρίες περί τέλους της ιστορίας και να δεχτούμε την αποϊδεολογικοποίηση, τουλάχιστον οι προσκείμενοι στον Κοινωνικό Αναρχισμό. Η «νέα αναρχία» επικαλείται την άρνηση του πολιτισμού διότι κατά τη γνώμη μου αποτελεί μια εύκολη θεαματική στην εκφορά του λόγου ρητορική αλλά μένει μέχρι εκεί.

Ο λόγος είναι προφανώς ότι η επιστροφή στη φύση και ειδικά στις μικρές κοινότητες προϋποθέτει την ενδυνάμωση του συλλογικού ατόμου και όχι την εξατομίκευσή του. Σε αντίθεση με το μητροπολιτικό σύστημα που εξατομικεύει και αποπροσωποποιεί, οι μικρής κλίμακας κοινότητες είναι αναγκασμένες αντί του εγωισμού για να επιβιώσουν να επιζητούν τη συμμετοχή, τη συνεργασία και την οργανική αλληλεγγύη. Ειδικά δε με την άρνηση της τεχνολογίας, η ανάγκη για ανθρώπινη συνεργασία δεν είναι απλά αναγκαία αλλά επιτακτική.

Θα συμφωνήσουμε όλοι ανεξαρτήτου τάσης ότι στο σύγχρονο καθεστώς εκτάκτου ανάγκης κάθε αλλαγή επιβάλλεται και μάλιστα βίαια από την πλευρά της κυριαρχίας. Γι’ αυτό ο αγώνας για το νερό, τη γη και την ελευθερία αφορά όλους και πρέπει συνειδητά να κάνουμε τους ανθρώπους να αρνηθούν τον σημερινό τρόπο ζωής ως δυνατότητα επιλογής και όχι ως επιστροφή προς το προγονικό παρελθόν το οποίο βρίθει ως αναχωρητισμό ή εξαιτίας του κατακλυσμιαίου γεγονότος που ονομάζεται εξέγερση, επανάσταση και οδηγεί στην αναρχία. Διότι πολύ απλά κανείς δεν πρόκειται να επιλέξει την ελευθερία για να επιστρέψει πίσω στις τροφοσυλλεκτικές κοινωνίες. *Και αυτό δεν πρόκειται να αλλάξει με καμία νέμεση όσο πράσινη και να είναι.*

Τη σημερινή εποχή αρκετοί άνθρωποι αρχίζουν να συνειδητοποιούν τι κάνει η εξουσία σε αυτούς αντί για αυτούς ειδικά δε με την υποχώρηση του κράτους δικαίου και τη μετατόπιση προς το κράτος ασφάλειας. Αυτό από μόνο του δεν είναι αρκετό. Η εξουσία αποτελεί μια συγκροτημένη ιδεολογική δομή η οποία δημιουργεί, κατασκευάζει και ανασυνθέτει συνεχώς τις κοινωνικές σχέσεις, σε σημείο που η ατομική αντίσταση δεν φαντάζει αλλά είναι εκτός περιεχομένου όσο και αν μεμονωμένες εξαιρέσεις έρχονται να επιβεβαιώσουν τον κανόνα.

Στη σημερινή εποχή της βίαιης οικονομικής αναδιανομής του πλούτου που ονομάστηκε κρίση, οι ζωές μας εξαρτώνται από τις αποφάσεις που παίρνουν άλλοι, ειδικά σε οικονομικό επίπεδο. Παρόλα αυτά, ακόμα και έτσι ο προσδόκιμος χρόνος ζωής είναι αρκετές φορές μεγαλύτερος από ότι στον αντίστοιχο άνθρωπο της πρωτόγονης εποχής. Αυτό είναι το αποτέλεσμα του πολιτισμού της τεχνολογίας, της ιατρικής, της επιστήμης και γενικά της γνώσης που συχνά οι υποστηρικτές της «νέας αναρχίας» τείνουν να υποτιμούν. Αρκετές φορές ανάμεσα στους διαλόγους και στην εκφορά του λόγου έχω αισθανθεί ότι σαν λειτουργός ψυχικής υγείας αποτελώ μέρος μιας ιδεολογικής επιστημονικής συμμαχίας κατά των ανθρώπων (και της κοινωνίας – το επιχείρημα αυτό ακούγεται και από άλλες τάσεις αναρχικών) και πρέπει να δεχθώ τη συλλογική ευθύνη, όταν την ίδια στιγμή καταγγέλλεται η συλλογικοποίηση της ευθύνης ως εξουσιαστική διαδικασία από αυτούς που μας εγκαλούν. Ας συγκροτήσουμε λίγο τη σκέψη και ας την απελευθερώσουμε από τον γενικευμένο αντεπιστημονικό μηδενισμό. Δεν είναι όλη η γνώση, ούτε η επιστήμη, η παιδαγωγική κ.λπ., αποκλειστικά υπεύθυνες για την επιβολή του καπιταλισμού: Όπως συντελεί στη διατήρηση του συστήματος με τον ίδιο τρόπο συμβάλλει και στην αποδόμησή του. Τώρα αν η πλάστιγγα γέρνει προς τη μεριά υπέρ του συστήματος, αυτό είναι ένα ποσοτικό πρόβλημα το οποίο δεν λύνεται ούτε με τη συνεχιζόμενη απαξίωση της γνώσης, άρνηση της επιστήμης ή με έναν άκρατο εναλλακτικό χερμπαλισμό. Αντίθετα να την επαναοικειοποιηθούμε, όπως θέλουμε τα δάση και το νερό, να την απελευθερώσουμε, να τη ριζοσπαστικοποιήσουμε και να τη φέρουμε ακόμα πιο κοντά στη φύση προς όφελος του καθενός ξεχωριστά, αλλά και όλων συνολικά.

Αυτό που βιώνουμε σήμερα δεν έχει σχέση με την ανασφάλεια ή μη του πρωτόγονου ανθρώπου, αλλά με την επιβολή περισσότερης ή λιγότερης ασφάλειας και ανασφάλειας (και εδώ έχουμε διπλό δεσμό αντίστοιχα) σε σχέση με αυτήν που θεωρείται ως «φυσιολογική» όχι για τα ανθρώπινα όντα, αλλά για το υποκείμενο του πολίτη ή μη, βλέπε π.χ. την περίπτωση των τοξικοεξαρτημένων οροθετικών γυναικών. Σε αρκετές περιπτώσεις η σημερινή κοινωνία επιτρέπει τη λεκτική επιθετικότητα ατομικά αλλά καταστέλλει τη μαχητικότητα συλλογικά (βλέπε 15 αντιφασίστες). Επιτρέπει ως ατομικό και συλλογικό το δικαίωμα στον φόβο, μπορούμε να θυμώσουμε ατομικά ακόμα και να αγανακτήσουμε μπροστά στην τηλεόραση, αλλά απαγορεύεται η συλλογική κάθοδος των πολιτών στον δρόμο για διαμαρτυρία. Αυτό από μόνο του δείχνει ότι το επιχείρημα του ατομικισμού όχι μόνο δεν είναι αντίπαλο προς την εξουσία αλλά πολλές φορές και θεμιτό στην προσπάθειά της για την αποδυνάμωση του μαζικού αγώνα.

Γενικά, για την έκβαση της σημερινής κοινωνίας, η «νέα αναρχία» έχει μια απαισιόδοξη αντίληψη για τα πράγματα. Το ίδιο και ο Μπάμπης Παπαδημητρίου. Η συμπεριφορά δεν ρυθμίζεται μόνο από την κυβέρνηση ούτε από τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς. Στον δρόμο για την επιστροφή στη φύση ακόμα και στον πρωτογονισμό δεν υπάρχει κανένα νομικός περιορισμός, αυτό όμως δεν μείωσε στο έπακρο την εσωτερική μετανάστευση προς το μητροπολιτικό κέντρο, ούτε τώρα σε περίοδο κρίσης δημιούργησε σημαντική αποκέντρωση. Το ότι δεν θέλει κάποιος να το κάνει δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί. Απλά είναι θέμα επιλογής όπως το να κάνει το καλό ή να πράξει το αποτρόπαιο. Είναι ο πολιτισμός και η ηθική που τις περισσότερες φορές παίζουν σημαντικό ρόλο και όχι αποκλειστικά η φύση μόνο.

Στις πρωτόγονες κοινωνίες, σε γενικές γραμμές, κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι η ζωή είναι σε φάσεις. Αρκετά συχνά με διακριτές διαβατήριες διαδικασίες για το πέρασμα από τη μια στην άλλη. Αυτό αποτελεί μια φάση κοινωνικοποίησης και όχι μια ατομική επιλογή. Η ενηλικίωση για τον άνδρα σε μια κυνηγετική φυλή ως διαδικασία δεν γίνεται ούτε για σπορ ούτε για χόμπι αλλά για να εξασφαλισθεί το κρέας όλης της κοινότητας και σε αυτό το σημείο δεν υπάρχει ούτε ψήγμα ατομικιστικής επιλογής. Στη συνέχεια, η επόμενη φάση είναι η δημιουργία οικογένειας και εδώ δεν υπάρχει καμία δικαιολογία που προβάλλουν αρκετοί σημερινοί άνθρωποι που επικαλούνται το δίκαιο στο να είναι κανείς εργένης. Διότι, σε αντίθεση με την αφήγηση για μοναχικούς λύκους, οι λύκοι γεννιούνται και ζουν μέσα σε αγέλες με αξιολογικό σύστημα και ιεραρχία. Μόνος παραμένει ως αποκοινωνικοποιημένη οντότητα ο λυκάνθρωπος (φιγούρα ελκυστική αλλά τραγική στην μοναξιά της), αλλά και αυτό δεν είναι παρά στη σφαίρα της λογοτεχνίας, πεδίο που αρέσει για την συναισθηματική του αίγλη σε αρκετούς αναρχοατομικιστές.

Homo humini lupus?

Ανάμεσα στις απόψεις του Χομπς και τον Λεβιάθαν έπρεπε κάτι να επιλεχθεί για τον άνθρωπο και την φύση του. Πιστεύοντας δηλαδή ότι είναι από τη φύση του ένα σκληρό και κακό ζώο χωρίς συμπόνια για τον συνάνθρωπό του, αφαιρείται η δυνατότητα του ανθρώπου για επιλογή πέραν της εγωιστικής συμπεριφοράς. Η έννοια προς «όφελος της ανθρωπότητας» δεν φαίνεται να αντιστοιχεί στη «νέα αναρχία» εφόσον υπάρχουν μόνο εγωιστικά άτομα, τότε ίσως και να ισχύει η θατσερική ρήση ότι δεν υπάρχουν κοινωνίες παρά μόνο άτομα, που προέρχεται από την κοινωνιοβιολογική θεωρία του E. Wilson σχετικά με την ανθρώπινη φύση και το περίφημο σχέδιο των θηλαστικών, αλλά αυτό οδηγεί προς την ευγονική κανονικοποίηση. Η ανθρώπινη φύση είναι συνυφασμένη ΚΑΙ με τη δυνατότητα της ελευθερίας. Για τους υποστηρικτές της «νέας αναρχίας» προέχει ο βαθμός της προσωπικής ελευθερίας σε σχέση με τη συντακτική κατοχύρωση συλλογικών εγγυημένων δικαιωμάτων.

Κατ’ αυτόν τον τρόπο σύμφωνα με την ρητορική της «νέας αναρχίας» και εξαιτίας αυτής της συνθήκης υπάρχει μια σταθερή τάση της κυριαρχίας που στηρίζεται στην τεχνολογία ως

αποτέλεσμα της Βιομηχανικής Επανάστασης και αφορά στην ενδυνάμωση του συστήματος με κόστος την ατομική ελευθερία. Αυτό εν μέρει ισχύει σε περιόδους κρίσης και ανά διαστήματα, αλλά το καθεστώς πάντα βρίσκει νέους τρόπους και ψυχολογικά συμβόλαια για την ενδυνάμωσή του χωρίς να χρειάζεται την περιστολή των ατομικών ελευθεριών. Η χρήση της τεχνολογίας συντελεί προς αυτήν την κατεύθυνση αλλά αυτό δεν επιβεβαιώνει τη ρητορική ότι τα άτομα που αγωνιούν να προσφέρουν ολική απελευθέρωση, μπορούν να το κάνουν προσφέροντας την άρνηση της τεχνολογίας, έχουν περισσότερες ελπίδες για την επιτυχία του εγχειρήματος τους, δεδομένου ότι αυτό το είδος κοινωνίας θα κατέρρεε ή θα έδινε πολύ διαφορετικά αποτελέσματα από ό,τι προσδοκούνται στα μάτια του εξωτερικού παρατηρητή. Δεν στοιχειοθετείται επαρκώς το συμπέρασμα πως η ολική απελευθέρωση και η τεχνολογική πρόοδος είναι δυο έννοιες ασύμβατες. Είναι η χρήση από την εξουσία αυτό που καθιστά την τεχνολογία μηχανισμό επιβολής όπως και των κοινωνικών κινημάτων να την καταστήσουν μέρος της απελευθέρωσης. Κι αυτό γιατί αν και πολλές φορές βλέπουμε το αποτέλεσμα ως αναπόφευκτο, στην ουσία δεν είναι. Είναι απλά το αποτέλεσμα της αυθαιρεσίας στο βωμό του κέρδους και της αγοράς.

Το ότι το σύστημα πρέπει να ελέγχει ανταγωνιστικά την ανθρώπινη συμπεριφορά για να λειτουργήσει δεν είναι επιχείρημα από μόνο του ότι η φυσική ροπή του ανθρώπου είναι ο κοινωνικός κανιβαλισμός. Ούτε αυτό σημαίνει ότι η δύναμη και ο εγωισμός αποτελούν το αντιστάθμισμα. Πλέον ο ασφυκτικός έλεγχος κάνει τον βίο αρκετών ανθρώπων απλά αβίωτο. Ως αποτέλεσμα αυτού ο άνθρωπος και ειδικά οι νέοι νιώθουν συχνά μια αίσθηση αδυναμίας μαζί με μια έλλειψη ελπίδας και νοήματος για την ζωή γενικότερα, αυτό το έχουμε εξηγήσει εκτενέστερα προηγουμένως.

Το σύστημα αλλοτριώνει εξαναγκάζοντας τους ανθρώπους να γίνονται όλο και πιο απομακρυσμένοι από έναν πιο συμβιωτικό τρόπο συμπεριφοράς. Αυτή η επιβολή δεν τους αναγάγει όμως σώνει και καλά ως συνεργούς στη διατήρηση του καθεστώτος. Αν το αποδεχθούμε αυτό θα είναι σαν να αποδεχόμαστε ότι τα θύματα και όχι οι θύτες φταίνε για τη σημερινή κατάσταση. Εξαιτίας της πίεσης για κανονιστική ρύθμιση της υπακοής των ανθρώπων σε έναν πιο πειθήνιο πολίτη υπάρχει μια σταδιακή αύξηση των ανθρώπων που βρίσκονται εντός της ενταγμένης κοινωνικής σφαίρας και εκτός των συνεχών συρρικνωμένων προγραμμάτων κοινωνικής πρόνοιας.

Οι νεανικές μητροπολιτικές συμμορίες, οι παραβατικοί μικροσαμποτέρ, τα άτομα που διακόπτουν πρόωρα την εκπαίδευσή τους, και οι αναρχούμενοι αντιρρησίες ευκολότερα οδηγούνται σε αυτήν την κατάσταση περισσότερο από τον βίαιο αποκλεισμό τους παρά από τη συνειδητή εναντίωση στο σύστημα ή από την προσδοκία της «νέας αναρχίας». *Η συζήτηση τώρα ξαναρχίζει.*

Οξύ-νοντας τα υδροχ(λ)ωρικά ύδατα

Είναι πασιφανές ότι ως αναρχικοί του παλιού ή του νέου ημερολογίου πιστεύουμε ότι ο καπιταλισμός δεν βελτιώνεται αλλά ανατρέπεται. Αυτό σίγουρα για να έρθει χρειάζεται μια εξέγερση όχι απαραίτητα ένοπλη αλλά αναγκαστικά βίαιη η οποία πέραν της ατομικής σύγκρουσης χρειάζεται και να μεταστοιχειωθεί σε επανάσταση που θα δημιουργήσει νέες συντακτικές δομές και θα ριζοσπαστικοποιήσει τους ανθρώπους προκαλώντας έτσι μια γενικευμένη και θεμελιώδη αλλαγή στη φύση της κοινωνίας. Ο στόχος αυτός δεν αποτελεί μέρος της «νέας αναρχίας» ή τουλάχιστον του μέρους που ασπάζεται τον αντικοινωνισμό.

Υπάρχει μια πεποίθηση σε μερίδα του κόσμου της «νέας αναρχίας» ότι επειδή η επανάσταση είναι ανέφικτη ειδικά μετά το 2008, η εξέγερση είναι πιο θεμιτή. Αυτό δεν ισχύει απόλυτα διότι η επανάσταση είναι μια γενικότερη διαδικασία ή οποία έχει πιο ευρύτερο και μακρόπνοο στόχο για τον κοινωνικό μετασχηματισμό, γι’ αυτό μπορεί και να δεσμεύσει εμπνέοντας περισσότερο από μια εξέγερση η οποία δεν εμπνέει αλλά στηρίζεται τόσο στην τυχαιότητα του γεγονότος όσο και στη συναισθηματική φόρτιση των υποκειμένων που συμμετέχουν σε αυτή. Αν δεν μπορέσει δε να στήσει νέες συντακτικές δομές κινδυνεύει απλά να ξεθυμάνει όταν περάσει η πρώτη συναισθηματική φόρτιση και τελειώσει η επακόλουθη εκτόνωση, όπως ξεθυμαίνει ένα ανθρακούχο αναψυκτικό που παραμένει ανοικτό.

Η ιστορία έχει μέχρι στιγμής δείξει ότι παρά της ατέλειές της, η εξέγερση που προέρχεται από ένα κοινωνικό επαναστατικό κίνημα έχει τη δυνατότητα να παρέχει ένα συλλογικό φαντασιακό και ιδανικό στο οποίο οι άνθρωποι θα ήταν διατεθειμένοι να κινδυνεύσουν και να κάνουν μεγάλες θυσίες ακριβώς και εξαιτίας της υπόσχεσης για τη δημιουργία ενός τελείως καινούργιου και διαφορετικού κόσμου.

Η εξέγερση αλλά και οι δράσεις που στηρίζονται στον φόβο των οδυνηρών συνεπειών, εκτός από περιοριστικές είναι δεδομένο ότι θα ηττηθούν διότι δεν παίρνουν ενεργά τους ανθρώπους μαζί τους, απλά τους εξαναγκάζουν σε μια πράξη η οποία θα σταματήσει μόλις βρεθεί μια νέα πηγή φόβου ή απλά μόλις υπάρξει η κρατική από μηχανής θεού επιβεβαίωση για τη διατήρηση της νομιμότητας του συντάγματος και δύναται να επιφέρει μεγαλύτερη συντηρητικοποίηση στους ανθρώπους ως αποτέλεσμα του πρότερου φόβου. Ποτέ ο φόβος από μόνος του δεν έδρασε ως μηχανισμός απελευθερωτικά, χρειάζεται και το στοιχείο της ελπίδας για μια νέα καλύτερη κατάσταση.

Τα κοινωνικά κινήματα πιστεύουν στην ήπια μεταστροφή των ανθρώπων και στη διεξαγωγή συμβολικών πιο αναβαθμισμένων δράσεων ένοπλης βίας όταν είναι απαραίτητο, ποτέ όμως με στόχο αποκλειστικά τους ανθρώπους και ειδικά τον γενικό πληθυσμό. Ο λόγος είναι ότι θέλουν να τους πάρουν με το μέρος τους σπάζοντας την υφιστάμενη κοινωνική σχέση ώστε όταν επικρατήσει ο επαναστατικός πυρετός αποτέλεσμα της αρχικής εξέγερσης οι άνθρωποι να είναι πρόθυμοι να

υποβληθούν ακόμα και στις πιο απίστευτες κακουχίες για χάρη της επανάστασης που είναι πλέον πέρα για πέρα δική τους υπόθεση. Αυτό έγινε σαφές τόσο από τη Γαλλική και τη Ρωσική επανάσταση, αλλά ακόμα πιο έκδηλο από τους Ισπανούς Αναρχικούς που επένδυσαν 100 πλέον χρόνια αγώνα μέχρι να φτάσουν στην έφοδο στον ουρανό τον Ιούλιο του 1936. Ποτέ δεν θεώρησαν τους ανθρώπους εχθρούς αλλά αντίθετα διεξήγαγαν έναν αδιάλλακτο πόλεμο με τους θεσμούς στην προσπάθειά τους αυτή. Κάτι ανάλογο γίνεται και με τους Ζαπατίστας αλλά νομίζω ότι αυτά είναι γνωστά και δεν χρειάζεται να επεκταθούμε περισσότερο. Αξίζει να σημειωθεί ότι μπορεί όλες αυτές τις περιπτώσεις να υπήρχε μόνο μια μειοψηφία του πληθυσμού που να ήταν έτοιμη να δεσμευτεί μέχρι το τέλος και να φτάσει στην απέναντι όχθη προς την ελευθερία, αλλά αυτή η ενεργή μειονότητα ήταν πραγματικά αρκετή ως δύναμη στην κοινωνία και προσέλκυσε ακόμα περισσότερη έστω και σιωπηρή αποδοχή.

Αυτή η μαζική επαναστατική αφήγηση δεν φαίνεται να ενδιαφέρει και πολύ τους υποστηρικτές της «νέας αναρχίας». Προτιμούν να σπείρουν τον φόβο μέσω τερoριστικών ενεργειών αμφίβολης ή πολύ εξειδικευμένης στόχευσης πολλές φορές σε στόχους, χωρίς να ενδιαφέρονται για τη μεταστροφή των ανθρώπων που αποτελούν αυτήν τη μάζα που ονομάζεται κοινωνία. Αρκετές φορές δε, αρνούνται ακόμα και τον διάλογο με όσους διαφωνούν ή δεν ενστερνίζονται πλήρως τις ιδέες τους. Αυτό είναι μια ξεκάθαρη αντιδιαλεκτική διαδικασία. Αν το καθεστώς έκτακτης ανάγκης επιβάλλεται με ειδικά νομοθετήματα, κατά παρόμοιο τρόπο γίνεται η εφαρμογή της πράξης της «νέας αναρχίας» μέσω της αυτοκλησίας, δηλαδή χτυπημάτων όπου κάποιοι αποφάσισαν να δράσουν για κάποιους χωρίς να τους ρωτήσουν και στη συνέχεια τους εκφοβίζουν ότι αν δεν δεχθούν αυτόν τον τρόπο θα υποστούν τις συνέπειες αυτής, μιας και αυτή (δράση) είναι η μόνη – φύση αντικειμενική και δεν χαρίζεται ούτε γνωρίζει εχθρούς ή φίλους. *Καταδικασθήκαμε όλοι λοιπόν ως ένοχοι ή συνένοχοι.*

Φυσικά η αυτοεικόνα και η αυτοαντίληψη που έχουν οι ίδιοι για τη μέθοδο, τις δράσεις και τις επιλογές τους είναι μόνο ο τρόπος μας, τίποτ΄ άλλο. Στη συνέχεια πρέπει η δήλωση πίστης να περιβληθεί με δηλώσεις από τον ευρύτερο κύκλο συμπαθούντων – υποστηρικτών της «νέας αναρχίας» ότι πρόκειται για ενέργειες που έχουν αρκετή φαντασία και προκαλούν σοκ στο σύστημα. Αυτό κατ’ ουσία πρόκειται για στρέβλωση, μια παρέκβαση από την ουσία της καινοτομίας που όντως χρειάζεται να είναι διαρκής στον αγώνα κατά της εξουσίας. Όμως πρακτικά η επίκληση είναι στην «κενοτομία» δηλαδή στην τομή που μπορεί να επιφέρει το κενό μέσα στο υπάρχον. Ως φράση ακούγεται πολύ μεγαλεπήβολη, λέει όμως τίποτα; Αυτό ακριβώς – δεν λέει ούτε σημαίνει τίποτα. Αυτό δεν είναι φυσικά προνόμιο μόνο της «νέας αναρχίας» αλλά και του lifestyle αναρχισμού, της αναρχίας (όλων των τάσεων), της αντιεξουσίας, της αριστεράς, κ.λπ. για να είμαστε ακριβοδίκαιοι.

Επανερχόμενοι στο επιχείρημα της πίεσης κατά του συστήματος, όλες οι οργανωμένες κοινωνίες ασκούν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο πίεση στους υπηκόους τους για χάρη της λειτουργίας του

κοινωνικού οργανισμού. Το είδος και η ένταση διαφέρει από εποχή σε εποχή και από κοινωνία σε κοινωνία ανάλογα με το εκάστοτε οικονομικό και ψυχολογικό πλαίσιο και την ιδεολογία που πρέπει να επιβληθεί. Όταν το όριο της ανθρώπινης αντοχής ξεπεραστεί και διαρρηχτεί η κοινωνική συνοχή, τότε η εγκληματικότητα, η διαφορά, η κατάθλιψη και άλλα ψυχοσυναισθηματικά προβλήματα προκαλούν ανεπάρκειες στη λειτουργία της. Δεν θα διαφωνήσει κανείς ότι η ιστορία του καπιταλισμού είναι γεμάτη από ανεπάρκειες αλλά και μια ταυτόχρονη δυνατότητα αντικατάστασης αυτών με στόχο την επιβολή της εκάστοτε ομαλότητας.

Δεν χρειάζεται να φανταστούμε μια κοινωνία η οποία υποβάλλει τους υπηκόους της σε διαρκείς συνθήκες δυστυχίας και τους πουλάει ναρκωτικά, θέαμα, αθλητισμό, ή άλλα υποκατάστατα για να απαλύνει τη δυστυχία τους. Αυτό το ζούμε καθημερινά και πιο άγρια σήμερα σε εποχή οικονομικής και κοινωνικής κρίσης. Δεν είναι μόνο τα ναρκωτικά που πειράζουν το μυαλό, η διαφήμιση, ο καταναλωτισμός (παλαιότερα), η επανεμφάνιση του εθνικισμού και ο φασισμός στο σήμερα, είναι μερικές μέθοδοι που εξελίσσονται, αναπτύσσονται ή βγαίνουν από το συρτάρι ανάλογα με την περίπτωση από την κυριαρχία για τον έλεγχο της ανθρώπινης συμπεριφοράς.

Ο φόβος είναι παντού, σε σημείο να μιλάμε κλινικά για μια εποχή γενικευμένης κοινωνικής φοβίας. Τα ΜΜΕ συντελούν σε αυτό και αποτελούν το ιδανικότερο μέσο για την εξάπλωση του ηθικού πανικού. Δημοσκοπήσεις που επηρεάζουν την κοινή γνώμη, η βιομηχανία του θεάματος που παράγει τρόμο, σεξ και βία. Πλέον οι δυνατότητες ελαχιστοποίησης της πίεσης, του άγχους, της αγωνίας, της δυσαρέσκειας και του αδιεξόδου από την καθημερινότητα έχουν εκμηδενιστεί. Η έλλειψη νοήματος σε συνδυασμό με την απαξίωση της εργασίας και την αδυναμία διοχέτευσης του χρόνου πέραν της παρατεταμένης καθήλωσης για ώρες απραξίας δημιουργούν στο άτομο μεγαλύτερη σύγκρουση ανάμεσα στο ίδιο και τον κόσμο του. Ο σύγχρονος άνθρωπος από διαρκώς απασχολημένος πλέον μετατράπηκε σε μια επισφαλή οντότητα που η α(ν)εργία και η αδυναμία επιβίωσης συντελούν στο να γίνει νευρικός, ανήσυχος, και ευερέθιστος. Έχει χάσει την ανοχή του. Πιστεύω ότι αρκετά από αυτά τα χαρακτηριστικά εμπεριέχονται υποσυνείδητα ως αφετηρίες στον αντικοινωνισμό και τη μισανθρωπία της «νέας αναρχία» η οποία αντιδράει συμπεριφορικά στα ερεθίσματα ακόμα πιο επιθετικά.

Το άτομο, σύμφωνα με αυτές τις συνθήκες, καλείται να αντιμετωπίσει ή να συμπεριφερθεί σε σύγκρουση με το σύστημα και με τον εαυτό του, γι’ αυτό και στην εσωτερική δομή των ιδεών του πρέπει να έχει μια συγκροτημένη δομή τόσο για τον ίδιο όσο και για τους άλλους. Είδαμε προηγουμένως ότι η αποκοινωνικοποίηση στρέφει το άτομο σε έναν ιδιότυπο πόλεμο όλων εναντίων όλων. Η σύγκρουση με το σύστημα αφορά σε μια μάχη με μια δύναμη πολύ πιο δυνατή, ισχυρή και συντεταγμένη σε σχέση με το ίδιο (το άτομο)˙ εφόσον δεν μπορεί να την κατακτήσει, να την καταστρέψει ή απλά να φύγει για να γλιτώσει από αυτή, η εξουθένωση, το ψυχικό τραύμα και η αυτοηττούμενη συμπεριφορά φαντάζουν ως οι μόνες δυνατές άμυνας.

Η βία γίνεται ένα μέσο εκτόνωσης όχι απαραίτητα για πολιτικούς μόνο σκοπούς. Ας πάρουμε για παράδειγμα την ενδοικογενειακή βία και πιο συγκεκριμένα την κακοποίηση των παιδιών. (Αυτός ο συνειρμός μπορεί να γίνει εν παραλληλία και για τον αναρχικό χώρο). Είναι προφανές ότι αυτού του είδους η βία δεν είναι αποδεκτή σε κανέναν πολιτισμό. Ο βασανισμός ενός παιδιού για οποιονδήποτε λόγο θεωρείται τουλάχιστον αποκρουστικός και αποτρόπαιος. Συνεχίζουν όμως και υπάρχουν ακόμα φωνές που υποστηρίζουν ότι ο ξυλοδαρμός και όχι μόνο π.χ. η λεκτική βία όταν χρησιμοποιείται ως μέρος ενός πιο «λογικού» και συνεπούς συστήματος πειθάρχησης μπορεί να μην θεωρείται ως κακοποίηση. Αυτός ο εξόφθαλμος εξορθολογισμός της βίας με γονική συναίνεση, δεν είναι παρά το κυρίαρχο εξουσιαστικό άλλοθι για την επιβολή της καταστολής του.

Ας δούμε προσεκτικά το παράδειγμα της χελώνας: Καθώς προχωράς στο δρόμο συναντάς μια χελώνα χωρίς καβούκι (κέλυφος), ξαφνικά ακούς μια φωνή που σε καλεί να απαντήσεις στο εξής ερώτημα: Αν την θεωρείς γυμνή ή άστεγη. Εδώ θα παρατηρήσει κανείς τον ιδεολογικό χειρισμό. Καταρχάς μια χελώνα χωρίς το κέλυφός είναι νεκρή. Το ερώτημα λοιπόν είναι άκρως παραπλανητικό διότι στρέφει το θέμα εκτός πλαισίου από τη γενικότερη κατάσταση αθωώνοντας τον θύτη (διότι κάποιος ηθελημένα την βασάνισε και την οδήγησε στον θάνατο). Αντίθετα μετατοπίζει την ευθύνη στο θύμα. Η επιλογή γυμνή στρέφεται στην ηθική ενώ το άστεγη στο οικονομικοκοινωνικό. Θα το επαναλάβω όμως ότι η χελώνα δεν είναι ούτε γυμνή –ούτε άστεγη, αλλά ΝΕΚΡΗ!!! Η επιλογή αυτή δεν τέθηκε καν σαν δυνατότητα. Αυτή είναι και η δύναμη του εξουσιαστικού λόγου να δημιουργεί και να κατευθύνει την πραγματικότητα. Η συζήτηση μπορεί να συνεχιστεί στο αν η χελώνα είναι συνένοχη ή συνυπεύθυνη για τον θάνατό της, το ύφος, το κύρος και την εξουσία που ασκεί η φωνή κ.λπ. Στη θέση της χελώνας μπορεί κάλλιστα να είναι μια οροθετική, ένας μετανάστης, ακόμα και μια πολιτική ή κοινωνική ιδέα. Ελπίζω να έγινα κατανοητός.

Ο συλλογισμός αυτός είναι απλά παραπλανητικός γιατί διαχωρίζει τη μορφή από το περιεχόμενο: Όπως υπάρχει καλή ενδοοικογενειακή βία, –στο βαθμό που νουθετεί– έτσι υπάρχει και καλή θεμιτή κρατική καταστολή. Η αξιολογική λοιπόν υπόσταση της παιδικής και όχι μόνο κακοποίησης τελικά φθάνει ανάλογα με το πώς παράγει τη συμπεριφορά που κάνει το άτομο να ταιριάζει ή όχι με το υπάρχον σύστημα της κοινωνίας. Φτάνοντας σε σημείο στο οποίο η λέξη «κακοποίηση» να αγγίζει τα πάντα αλλά όχι την εξουσία και όποιον την ασκεί. Ανάλογος συμψηφισμός είναι ανεπίτρεπτος από τους Αναρχικούς, ως άτομα ως ομάδες, ως χώρος, ως κίνημα.

Εξαιτίας της γενίκευσης της έντασης από το κράτος και τον καπιταλισμό δεν θα πρέπει να επιτρέψουμε στην αλλοτρίωση, τη μοναξιά τη χαμηλή αυτοεκτίμηση, την κατάθλιψη, την εχθρότητα, τη νεανική παραβατικότητα, τον βιασμό, τον εκφοβισμό, την κακοποίηση, να αποτελέσουν μέρος των μεθόδων δράσης μας. Αν και δυστυχώς ο εχθρός δεν είναι προ των πυλών. έχει μπει ήδη μέσα. Είναι άλλο να χρησιμοποιείς αντιβία ως άμυνα στη βία του κράτους (αυτό εννοεί το σύνθημα βία στην βία της εξουσίας) και όχι να χρησιμοποιήσουμε τα μέσα του

αντιπάλου για αντιμετωπίσουμε την πολιτική διαφθορά, το φυλετικό μίσος, τον φασισμό και γενικά να μην μεταβληθούμε σε μια ακόμα ομάδα μίσους με «αναρχικό» περιτύλιγμα. Ο διάλογος με τους υποστηρικτές της «νέας αναρχίας» όσο και αν το αρνούνται είναι μια ιδεολογική και ηθική σύγκρουση: Υπέρ της ελευθερίας της επιλογής (χωρίς υπολογισμό του κόστους) από τη μία, Υπέρ της ελευθερίας της επιλογής που δεν έρχεται ενάντια στη ζωή ως αξία από την άλλη.

Η σημερινή συγκυρία δεν είναι αποτέλεσμα της τύχης. Δε είναι τίποτα από το αποτέλεσμα των συνθηκών που επιβάλλει το κράτος στην υποχώρηση των συλλογικών διεκδικήσεων της θεσμικής ανομίας απέναντι στην κοινωνία και του εγκιβωτισμού του ατόμου που πλέον είναι μόνο και γυμνό. Η κρίση αποτελεί τη βίαιη αναδιανομή του πλούτου δημιουργώντας μια νέα καμπή στην καπιταλιστική ιστορία. Στη νέα εποχή που ανατέλλει η κυριαρχία προσπαθεί να εφαρμόσει την εξής δυστοπική συνθήκη: Οι θεσμοί δεν θα προσαρμόζονται για να εξυπηρετούν τους ανθρώπους. Αντίθετα ο άνθρωποι θα προσαρμόζονται στις απαιτήσεις των θεσμών. Δηλαδή δημοκρατίες από το κράτος, για το κράτος και προς το κράτος. Όσο εντείνεται το καθεστώς εκτάκτου ανάγκης, η καταστολή για να επιβληθεί θα χρησιμοποιεί υγειονομικές ή ακόμα και ανθρωπιστικές δικαιολογίες, π.χ. υγειονομικές βόμβες κ.ο.κ.

Το σύστημα δημιουργεί πάντα τρόπους εκτόνωσης στα γήπεδα για τη νεολαία, ομάδες αυτοβοήθειας, αστική φιλανθρωπία και εκκλησιαστική αλληλεγγύη. Όπως και η τηλεόραση, δεν τα επιβάλλει, η χρήση τους είναι «εθελοντική» και προαιρετική. Κανένας δεν απαιτεί από τον άλλον να καταναλώσει, να υιοθετήσει μια μόδα, ή να δει τηλεόραση με ποινικούς όρους. Αντίθετα τους το επιβάλλει δημιουργώντας νέες κοινωνικές σχέσεις που υποθάλπουν αυτήν την εξάρτηση. Η επιστροφή στη φύση μέσω extreme sports, ο ινδικός διαλογισμός, η trendy ψυχοθεραπεία, τα reality show, ακόμα και η μητροπολιτική απολιτική βία αποτελούν μηχανισμούς φυγής. Όλοι παραπονιούνται για τα τεκταινόμενα αλλά κανένας δεν κλείνει την τηλεόραση, ή σταματά την κατανάλωση, το lifestyle κ.λπ. Αυτό δεν γίνεται μόνο λόγω συνήθειας αλλά λόγω της κοινωνικής σχέσης που έχει επιβάλει τη συνήθεια. Για να υπάρξει αλλαγή στη συμπεριφορά χρειάζεται κάποιος να αποφασίσει, να υιοθετήσει κάποιο άλλο παράδειγμα. Ο ολοκληρωτισμός χρησιμοποιεί τον φόβο, η ελευθερία την πειθώ. Ακόμα και αν αυτή δεν έχει γρήγορα αποτελέσματα. Δεν θα σταματήσει ο καταναλωτισμός ως ιδεολογία επειδή κάποιοι θα φοβούνται να καταναλώσουν, απλά θα υπάρχει μια πρόσκαιρη μεταβολή στη συμπεριφορά η οποία θα επιστρέψει ξανά στην κανονικότητά της και με μεγαλύτερη ένταση μετά από λίγο καιρό. Γι' αυτό και δεν θεωρούμε πραγματικά αποτελεσματικό έναν τρόπο δράσης που επιβάλλει τη φοβική αποδοχή. Ο αγώνας για την ελευθερία επιζητά ανθρώπους που την επιζητούν και όχι όσους την φοβούνται. Όσοι πιστεύουν στην υιοθέτηση του φόβου υιοθετούν ολοκληρωτικά ιδεώδη χωρίς να το γνωρίζουν. Ο φασισμός στηρίχθηκε πάντα στον φόβο απέναντι στους άλλους. Πρέπει λοιπόν να τους πείσουμε να έρθουν μαζί μας και όχι να τους εκβιάσουμε ή να τους εκφοβίσουμε να κάνουν κάτι που στην ουσία δεν το επιθυμούν ή δεν το θέλουν.

Δεν νομίζουμε ότι έχει κανείς στο μυαλό του μια κοινωνία όπου θα υπάρχει ατελείωτος ανταγωνισμός με βάση τη δύναμη (όχι απαραίτητα τη φυσική). ‘Η μήπως όχι; Ο άκρατος φιλελευθερισμός ζητάει την άνευ όρων απελευθέρωση της αγοράς. Την ίδια απελευθέρωση ζητάνε και οι αναρχοκαπιταλιστές οι οποίοι εμπνέονται και αυτοί από τον ατομικισμό. Μια τέτοια κοινωνία στην οποία ένα άτομο μπορεί να ικανοποιήσει το πάθος του για δύναμη μπορεί να γίνει μόνο βγάζοντας από τη μέση μεγάλους αριθμούς ανθρώπων, πληθυσμών και τοπικών πολιτισμών και ομογενοποιώντας όσους επιβιώσουν. Αυτό ως εκδοχή είναι από τη φύση του αποκρουστικό και δεν μπορεί να μετριασθεί η μισανθρωπία του με όσους τόνους στιρνερικού εγωισμού ή νιτσεϊκής θέληση του υπεράνθρωπου ή φυσικού τρόπου ζωής και πρωτογονισμού και αν «εμπλουτισθούν». Η καταστροφή του υπάρχοντος συστήματος θα πρέπει να έχει και ένα σχέδιο για κάτι καλύτερο και όχι απλά καταστροφή και ό,τι θέλει προκύψει. Τα υπόλοιπα είναι απλά δυστοπίες και δεν πρόκειται να τα ακολουθήσει κανείς, πιστεύω ότι ούτε και αυτοί που τα επικαλούνται.

Μπορεί οι μέχρι στιγμής επαναστάσεις να μην τα κατάφεραν να απελευθερώσουν τους ανθρώπους αλλά το πάθος για την ατομική χειραφέτηση και την κοινωνική απελευθέρωση παραμένει. Για να κερδίσει μια ιδέα ή ένα κοινωνικό κίνημα μια έστω και υποτυπώδη υποστήριξη, θα πρέπει να έχει ένα θετικό ιδανικό. Η επίκληση της «νέας αναρχίας» υπέρ του εγωιστικού ατόμου υπάρχει ήδη στον καπιταλισμό στην αφήγηση του καταναλωτή, του πλουτισμού μέσω τυχερών παιχνιδιών, τους γάμους συμφέροντος, στα οποία τα άτομα μπορούν να εξ-αγοράσουν την αυτονομία τους με την οικονομική τους δύναμη. Η αφήγηση αυτή στη σημερινή εποχή της κρίσης έχει ξεπερασθεί αφήνοντας στις μητροπόλεις του κόσμου πλήθος ανθρώπων ελεύθερων από εργασία και παραδειγματικά ζητά από τους υπόλοιπους την υποταγή για να μην καταντήσουν και εκείνοι έτσι.

Το ίδιο ισχύει και με την άνευ όρων επίκληση επιστροφής στη φύση, την αντιτεχνολογία και γενικά αυτή την έκφραση του αντί. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν θα διαφωνήσουν πως η φύση είναι όμορφη και σαγηνευτική. Αυτή είναι μια αστική – τουριστική αφήγηση. Ένας αγρότης θα είχε τελείως διαφορετική άποψη. Και για εκείνον η μητροπολιτική ζωή μπορεί να έμοιαζε όμορφη και σαγηνευτική σε σχέση με τον καθημερινό κάματο που έχει η αγροτική εργασία. Ο πρωτογονισμός παίρνει την επιστροφή στη φύση και τη μετατρέπει σε μια ουτοπική χίμαιρα, ειδικά δε όταν συνδυασθεί και με τον αντικοινωνισμό και την άρνηση του πολιτισμού. Αρκετοί δεν θα ήθελαν να επιστρέψουν σε μια τέτοια κατάσταση. Για να εξαλείψουμε τις αρνητικές και καταστροφικές συνέπειες της βιομηχανικής κοινωνίας δεν σημαίνει ότι για να κερδίσουμε το ένα θα πρέπει να θυσιάσουμε το άλλο. Αυτή είναι μια αφήγηση που συχνά επικαλείται και η εξουσία στην προσπάθειά της να δικαιολογήσει κάτι ως αναπόφευκτο. Η λαϊκή ρήση «δεν μπορούμε να έχουμε και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο», δεν σημαίνει ότι πρέπει να επιλέξουμε ή την πίτα ή τον σκύλο. Η συνεργασία και η συμβιωτική αλληλοβοήθεια είναι μια ακόμα επιλογή αλλιώς

κινδυνεύει να μεταστοιχειωθεί ως «πρωτογονισμός ή βαρβαρότητα, ο πρωτογονισμός είναι βαρβαρότητα» κάτι που δεν ισχύει απόλυτα.

Οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα βρίσκονται σε σύγχυση για το μέλλον το δικό τους, των παιδιών τους, της κοινωνίας και γενικά πού οδηγούνται τα πράγματα. Εσωστρέφεια και η μετάθεση της ευθύνης στους ίδιους, η συνενοχή του «μαζί τα φάγαμε» δημιουργεί μια μεγάλη ψυχική σύγκρουση. Η υπόσχεση της ευμάρειας με αντάλλαγμα την πολιτική δράση, οδήγησε αρκετούς στην ανάθεση, την απάθεια και να μην μπορούν να σκεφτούν ούτε σοβαρά ούτε πολύ σύνθετα σε σχέση με δύσκολα ή δυσνόητα θέματα. Γι' αυτό και η προσφυγή στο εύκολο και στον λαϊκισμό έχει σημαντική δυναμική: Το ένα ή το άλλο, απλά και καθαρίσαμε.

Σίγουρα κάθε πολιτική ιδεολογία ή κίνημα πρέπει να απευθύνεται σε όλους και όχι μόνο σε αυτούς που είναι πιο «έξυπνοι», «σκεπτόμενοι», «λογικοί» ή πιο «εργάτες», «αγρότες», «επαναστάτες» από τους άλλους. Η εξουσία κατασκευάζει ταυτότητες και ρόλους, τα επαναστατικά κινήματα πρέπει να οικοδομούν - συνδιαμορφώνουν συνειδήσεις. Στόχος η καλλιέργεια των επιχειρημάτων, επίλυση των προβλημάτων, επιλογή μεθόδων και σκοπών, επεξεργασία των αμφισημιών και αντινομιών που αυτοί μπορεί να προκαλέσουν κ.ο.κ. Η διαστρέβλωση των γεγονότων προς μια και μοναδική αλήθεια – τη δική μας, καθώς και η ακραία γλώσσα αποτελούν εμπόδιο στην επικοινωνία, γι' αυτό και κατά τη γνώμη μας θα πρέπει να αποφεύγεται.

Αν η διάδοση της ιδέας μεταδοθεί με την πιο απλοποιημένη μορφή, στην οποία λείπουν οι λεκτικοί «αβδηριτισμοί, και αβαργκαρντισμοί» (αν με χάσατε στο νόημα αυτό ήθελα να σας προκαλέσω) καθώς και η αυθαίρετη γλώσσα, τότε ίσως συμβάλουμε στους ανθρώπους να δούνε πιο ξεκάθαρα τα πράγματα. Και εδώ, η κομβική λέξη είναι συμβολή και όχι επιβολή. Η φτηνή, φοβική και ακραία προπαγάνδα της πράξης (και όχι μόνο) έχει μόνο βραχυπρόθεσμη επιτυχία. Οι ιδέες για να πετύχουν πρέπει να ριζώσουν ως κοινωνική σχέση, χρειάζονται αφοσίωση και όχι την αστάθεια της αλλαγής στάσεων μόλις εμφανιστεί κάποια καλύτερη προπαγάνδα ως μέσο προς όφελος μιας άλλης ίδιας ή υποδεέστερης ιδέας. Σίγουρα η επίκληση στο συναισθηματικό έχει ιδιαίτερη αξία τις πρώτες μέρες μιας εξέγερσης αλλά αυτό αποτελεί εξαίρεση.

Είναι δεδομένο ότι ακόμα και λίγο πριν την τελική έκβαση του αγώνα δεν περιμένουμε ως επαναστάτες, πόσο μάλλον ως αναρχικοί, ότι θα έχουμε την πλειοψηφία στο πλευρό μας. Αντίθετα εμείς θα είμαστε στο πλευρό όσων εξεγείρονται με στόχο την ελευθερία και για να συντελέσουμε στην ακόμα περισσότερη ριζοσπαστικοποίησή τους. Αυτό και πάλι δεν διασφαλίζει ότι θα επιλέξουν τον τρόπο μας. Ο κοινωνικός αγώνας είναι μια σύγκρουση μεταξύ κυρίαρχων και κυριαρχούμενων για να σταματήσει η κυριαρχία. Όταν αυτή η σύγκρουση φτάσει να γίνεται μόνο ανάμεσα στους επαναστάτες και τους ανθρώπους, τότε η στρατηγική αυτή οδηγεί μόνο στην αλληλοεξόντωση μεταξύ των καταπιεσμένων προς όφελος της εξουσίας. Η στρατηγική να καταδικάσεις ως συνυπεύθυνους τους καταναλωτές μια μάρκας διότι έχουν αυτήν την

καταναλωτική συνήθεια δεν συντελεί προς την κατεύθυνση της ριζοσπαστικοποίησης. Αντίθετα, το να τους πείσεις ότι έχουν πέσει θύματα της διαφήμισης, του marketing και γενικά του καπιταλιστικού τρόπου ζωής που καταστρέφει τη φύση και τις τοπικές κοινωνίες θα είχε μεγαλύτερο νόημα. Ως στρατηγική τουλάχιστον ο κοινωνικός αναρχισμός επιλέγει τον πόλεμο με τους θεσμούς – ειρήνη με τους ανθρώπους. Η «νέα αναρχία» επιλέγει να τα βάλει με όλους. Αρκετοί θεωρούν ότι αυτό είναι προβληματικό διότι αποσυμβολίζει τη δράση και επιτείνει την αμφιβολία και τον φόβο. Συναισθήματα τα οποία η εξουσία τα κατασκευάζει, τα συντηρεί και τα διαμορφώνει κάθε στιγμή για τη διαιώνισή της. Αν θέλουμε να ρίξουμε την εξουσία δεν πρέπει να γίνουμε εξουσιαστές, δεν πρέπει να ταυτιστούμε με τον επιτιθέμενο. Να μην μοιάσουμε στο τέρας, να μην γίνουμε οι ίδιοι το τέρας. Αυτή δεν είναι άλλωστε η ουσία του Αναρχικού ιδεώδους; Είναι σίγουρο ότι η ατομική και κοινωνική απελευθέρωση δεν πρόκειται να προκύψει τυχαία ούτε αυθόρμητα επειδή η ανθρώπινη φύση είναι αυτό που είναι. Το σίγουρο πάντως είναι ότι με τον εκφοβισμό δεν πρόκειται να επιταχύνουμε την όλη διαδικασία, την καθυστερούμε μόνο.

Στο ΜεταίΧμιο: Μαζί ή Χώρια

Η επιλογή ως δίλημμα μοιάζει με το θεώρημα της χελώνας. Όποιος θεωρεί ότι δεν ανήκει ή δεν θέλει να έχει σχέση με τον Αναρχισμό δεν χρειάζεται ούτε να υποφέρει ούτε να καταπιέζεται. Είναι όμως αλήθεια και πραγματικότητα ότι η «νέα αναρχία» χρειάζεται τον «χώρο» και τις δομές του άσχετα αν τις αποστρέφεται.

Η κατά συρροή παρουσία υποστηρικτών της «νέας αναρχίας» ειδικά στα δημόσια μέσα αντιπληροφόρησης (π.χ. indymedia) έχει σε αρκετές περιπτώσεις πολώσει τις καταστάσεις παρά διευκολύνει την ιδεολογική ζύμωση. Είναι δε τόσος δογματικός ο τρόπος της άρνησης προς οτιδήποτε που προσδιορίζουν ως παλαιό, κοινωνικό κ.λπ., που σχεδόν μοιάζει να διαστρεβλώνει τους αρχικούς στόχους του Ιστορικού Μείζονος Αναρχικού Κινήματος. Θέλω να πιστεύω ότι μέσα στις επιδιώξεις των υποστηρικτών της «νέας αναρχίας» δεν είναι να ηγεμονεύσουν τον χώρο αλλά να αναγνωριστούν ως ισότιμοι συνομιλητές (θυμίζει την προσπάθεια της ψυχιατρικής να πείσει ότι είναι ίση και άξια με την ιατρική επιστημολογικά). Οι υποστηρικτές της «νέας αναρχίας» ως εξεγερμένα παιδιά στον κόσμο όχι μόνο της εξουσίας αλλά και στην κανονικότητα του Κοινωνικού Αναρχισμού εμφανίζουν συμπτώματα ανωκατωτερότητας. Η ανωκατωτερότητα αποτελεί τον διπλό δεσμό διχασμού ανάμεσα στην αυτοεικόνα του εαυτού με την εξωτερική συνδιαλλαγή της αποδοχής ή της άρνησης αυτής της ταυτότητας από τους άλλους. Διότι, άσχετα από ό,τι επικαλούνται, αυτό που εκφράζουν είναι μια άλλη ταυτότητα άσχετα αν την αρνούνται. Ο ενδοτισμός και η άκαμπτη πεποίθηση ενυπάρχουν.

Για να μπορέσουν να σταθούν σε αυτόν το εσωτερικό (εντός του χώρου) πόλεμο μεταξύ όλων θα πρέπει να δείξουν μια ανένδοτη στάση. Η «νέα αναρχία» θα πρέπει να φαίνεται συνεπής προς το Εγώ της και ασυνεπής προς τους άλλους με ηθικούς ή κοινωνικούς όρους. Η «νέα αναρχία» ως

ατομικιστική προσέγγιση δεν επιθυμεί ούτε να ενώσει τους ανθρώπους, ούτε τους κόσμους τους. Κάτι τέτοιο θα φάνταζε κοινωνικό.

Αν και η «νέα αναρχία» είναι στη ρητορική της ενάντια στην ενδοτικότητα που έχει η θρησκεία, για τον υποστηρικτή της «νέας αναρχίας» ο μηδενισμός παίζει τον ψυχολογικό ρόλο συγκρότησης ως νόημα σχεδόν στον ίδιο βαθμό που το επιτελεί η θρησκεία ή τουλάχιστον η ιδεολογία αντίστοιχα. Χρειάζεται να πιστεύει στο είναι της βασικής συγκρότησης της ταυτότητας και για λόγους ψυχικής οικονομίας αλλά και άμυνας. Εφόσον η «νέα αναρχία» είναι δικαιολογημένη στον εαυτό του δεν χρειάζεται να θεωρηθεί ηθικά ή κοινωνικά σωστή ούτε και μπορεί να συγκριθεί και θεωρεί όχι μόνο δικαίωμα αλλά και μια εγωτική δυνατότητα να την επιβάλει στους άλλους.

Η «νέα αναρχία» κατ’ αυτόν τον τρόπο γίνεται ολοκληρωτική δύναμη. Συχνά και αντιδιαλεκτική. Ό,τι αντιτίθεται στις πεποιθήσεις, στους τρόπους και στα μέσα της «νέας αναρχίας» πρέπει να εκμηδενιστεί λεκτικά, ακόμα και σωματικά, φτάνοντας και στον εκφοβισμό των διαφωνούντων.

Θεωρητικά ο ναρκισσισμός που έχουν για την εικόνα τους και ο ηδονισμός για την ποιότητα και τη δυναμική των πράξεών τους έρχεται ως εσωτερικός καταπιεστής να περιορίσει τη σκέψη και τη συμπεριφορά λόγω της αποκοινωνικοποίησής τους. Σε συνδυασμό δε με το συναίσθημα της ανωκατωτερότητας, επιζητούν δύναμη όχι με τους τετριμμένους τρόπους αγώνα των άλλων των παραδοσιακών – πεθαμένων σχημάτων του Κοινωνικού Αναρχισμού ή της αναρχίας διότι το θεωρούν ως ηθικό αδιέξοδο και με αυτόν τον τρόπο θέλουν να επιβάλουν την άρνησή τους στους άλλους. Σύμφωνα με τον Έρι Χόφερ, «Το μέσο για την αναχαίτιση ενός μαζικού κινήματος είναι συχνά η αντικατάστασή του μ’ ένα άλλο κίνημα. Ένα ειδικό και περίεργο αντικατάστατο των μαζικών κινημάτων είναι η μετανάστευση. Η μετανάστευση προσφέρει κάτι από κείνα που ελπίζει να βρει ο απογοητευμένος στο μαζικό κίνημα, δηλ. μια αλλαγή και την πιθανότητα μιας καινούριας αρχής».

Η «νέα αναρχία» φαίνεται ως μετανάστευση από τον παραδοσιακό αναρχισμό. Ο Έρι Χόφερ επισημαίνει ότι «η δυσαρέσκεια είναι ίσως μεγαλύτερη, όταν η αθλιότητα είναι υποφερτή και όταν τα πράγματα είναι έτσι ώστε να υπόσχονται, φαινομενικά, μια καλύτερη κατάσταση. Η δυσαρέσκεια φαίνεται ότι αυξάνει, με τη μειωμένη απόσταση από τον επιθυμητό σκοπό. Αυτό ισχύει στον ίδιο βαθμό είτε πλησιάζουμε τον σκοπό είτε απομακρυνόμαστε απ’ αυτόν». Κάποτε αυτοί που κύκλωσαν το Α το έκαναν διότι πίστευαν ότι η «Αναρχία είναι τάξη» και ότι οι διαχωρισμοί καταστρέφουν την Οργανική Αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων. Σήμερα το Α (αναρχισμός) για κάποιους χρειάζεται να αποδράσει από τον Μηδενισμό που το έχει περικυκλώσει. Κάποιοι ζητούν να Αναπνεύσει ξανά και Οργανωμένα, αντίθετα άλλοι ζητούν να μεταναστεύσει προς μια «νέα αναρχία». Καλό τους ταξίδι. Τίποτα δεν έχει τελειώσει…

«Το παράδοξο είναι το ερώτημα του Χάους»

Χάος και κουλτούρα

«Ο εχθρός του Χάους είναι η Τάξη.

Αλλά ο εχθρός της Τάξης είναι και αυτός εχθρός του Χάους»

Θεωρία της Κοινωνικής Εντροπίας

Γκρέγκορ Μάρκοβιτς

